

Amritha Varshini ©

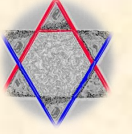
mrithyor ma amritham gamaya - lead me from mortality to immortality

Raagam # 4

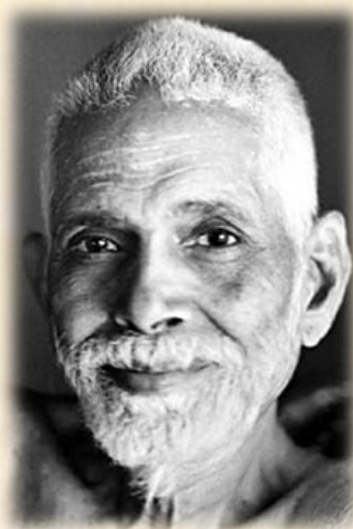
Thaanam # 6

Pallavi # 34

PALLAVI # 34	
Topic	Page #
Editorial	3
Pillaiyar Suzhi	5
Adherence to Sastras - Kanchi Mahaperiyava	8
Kandhar Anubhuthi - Smt Uma Balasubramanian	10
Thoughts are blessings - Poem by Smt Renuka Sury	13
Thirumurai - Sri Damal Venkateswaran	14
Prayer to protect the Son - Sri P.R. Ramachander	18
Ashtavakra Manigal - Sri Harihara Sarma	21
Papaji - Sri. Ramachandran Venkataraman	24
Avvaiyar's Moothurai - Smt B. Ramadevi	27
Q & A from Jnana Vashista - Sri G. Sivaswamy	30
Poem on Saraswathi - Sri Jawahar Kannan	32
Bhakta Meera - Smt Shantha Rajan	33
Sri Kamakshi Pancharatnam - P.R. Kannan	35
Azhwars & Acharyas - Sri J.K. Sivan	37
Quiz on "Mouna - Silence" - Sri S.K. Ramanathan	40
Ramana Vazhi - Sri P.K. Venkatachalam	41
Composition of Sri Tyagaraja - Sri Dasu Damodara Rao	44
Maneesha Panchakam - Sri O.V. Srinivasan	45
Guruvayurappan and Devotees - Sri V.S. Krishnan	47
Geethaamurutham - Sri Anand Vasudevan	50
Song on Rama by Sri T.R. Pattabi Raman	52
Poem on Andal - Sri Anand Vasudevan	53
Thiruppugazh	54
Squirrel Service	55

Swagatham to Amritha Varshini.

We are glad to release the 34th issue during the auspicious month of Margazhi. We have released our 1st issue in January 2012 and we are glad to release our 34th issue today on the New Year day. We have completed 4 years and entering the 5th year. With all your support and contributions to Squirrel Service we have collected and contributed to various Pata Shalas and such other noble activities amounting Rs. 2.4 Lakhs in the last four years. With your continued patronage and support and by the grace of Mahaperiyava we will progress further.

While the Margazhi is going at a brisk phase along with December Music season, I am sure this edition of Amritha Varshini will add to its delight. Chanting of Thiruppavai and Thiruvempavai invokes bhakthi in our hearts. The early morning Veedhi (Street) Bhajan or Nagar Sankeerthan during Margazhi recharges our soul. The festivals Arudra Darshan, Vaikunta Ekadasi adds to its fervour. Bhagvan Krishna told among the Months He is Margashirsha i.e. Margazhi. Let us celebrate this month by thinking more about the Lord. Bhagavan Ramana Maharshi was born on the night of Ardra Darshan. The Lord himself descended to earth in the form of Ramana to teach us all Aatma Vichara to realize that we are not this body but part and parcel of that Supreme Soul. When we realize this we should have the Bhava of Prahlada and not that of Hiranyakashipu. Some people think that they are also God and assume the character of Hiranyakashipu trying to control the whole world through crooked ways. These people should realize their limitations and surrender unto the Supreme else they will get killed like Hiranyakashipu. The more and more we receive knowledge one should become humble like Hanuman whose only wish was to serve the Lord. In south the Hanumath Jayanti is celebrated during this month i.e. Margazhi Amavasya in the Moola Nakshatra. Let us celebrate all the festivals of Margazhi and do service to the Lord like Hanuman.

Humanity in Calamity!

The recent floods in Chennai have taught us various lessons and experiences. While many are still trying to find the reasons for such flooding one thing which clearly emerged out was HUMANITY. Temples became safe haven for people and it was heartening to see Muslims inside Triplicane Parthasarathy Temple taking shelter. A Muslim (Yunus) saved a pregnant lady from the floods and the lady reciprocated after delivery that she wants to name her child after him despite being a Hindu. Places of entertainment like Malls, Theatres have opened up for sheltering afflicted people. People for Cattle in India and many others rescued animals affected in the rains. Common men offered their very homes for those seeking shelter. Neighbours in Upper Floors opened their homes for those in the Ground Floor. Many had volunteered to prepare food, battered rains and served those affected. Whatsapp, Facebook messages were exchanged about the need and the availability of essentials. Friends living away from Chennai marked their friends as safe in facebook which became a source of relief for those who are unable to contact their kith and kin as there was no power and connectivity. The Army, Navy, Police, Fire brigades and other task forces have also contributed their part in rescuing people from the mighty floods. The list is endless and what I have quoted is only a few. Thus good Samaritans saved Chennai people and proved that when there is a Calamity there is Humanity.

Non-Violence

While in one end of the world we glorify the Lord, display humanity, the other end of the world at Syria the civil war coupled with ISIS extremist terror activities are going on. Millions of civilians in Syria have migrated to other countries. I could able to feel now the advantage and greatness of Ahimsa method of fighting against oppression taught by Mahatma Gandhi. Had India adopted violent method against the British I couldn't imagine the impact it would have created on our people and culture. Million thanks to Mahatma for having got us the independence through peace and non-violence. Let us pray to the Lord to prevail peace at the earliest and people returning to main stream life in Syria and other parts of the world.

As usual this issue of Amritha Varshini too is loaded with articles which I am sure will uplift our soul. Kindly take your time to read and share your valuable thoughts and feedback to us. Please take few minutes of your time to give your feedback to us. Your feedback is not only valuable to us which keeps us motivated but helps us to improve further on the contents.

May this New Year give us the courage and confidence to face the challenges in our lives, to spread love and affection to those afflicted, to perform more austerities and tapas, to stay connected with the Lord in all our thought, word and deed.

Wishing all our readers a Very Happy, Peaceful and Prosperous New Year.

Humble Pranams

Anand Vasudevan

Gurgaon | New Year Day |

1st January 2016

தெய்வத் தொடர்புள்ள விலங்கினம்

மடத்தில் இரண்டு மிருகங்களின் பேரில் நித்யம் பூஜை நடக்கிறது. கோபுஜை, கஜபூஜை என்ற இரண்டு. இவற்றில் கோவை மிருகத்தோடு சேர்க்காமல் மாதா என்றே வைத்திருக்கிறது. அப்படிப் பார்த்தால் மிருக வர்க்கம் என்றே இருப்பதில் கஜபூஜை என்றுதான் நடக்கிறது. வேறே எந்த மிருகத்துக்கும் இந்த பூஜை விசேஷமில்லை. நாளைத் தொடங்கும்போது நடப்பது கோபுஜை. கோபுஜையில் 'கோ' வுக்கு பூஜை நடக்கிறது பகலில் அதாவது day time, பகல் முடிகிற சாயரக்கூயில் நடப்பது கஜபூஜை. கஜபூஜையில் கஜத்தை மரியாதைப் பண்ணிப் பழங்கள் கொடுப்பதோடு அதைக் கொண்டு ஆசார்யாளுக்கு (ஆசார்ய பாதுகைகளுக்கு) சாமரம் போட்டுப் பூஜை பண்ண வைக்கிறோம். தினப்படி வரவு - செலவுக் கணக்குகள் அப்போது அவர் முன்னே ஒப்பிக்கிறோம். அதை முடித்து நாம் நமஸ்காரம் பண்ணும் போது யானையும் தும்பிக்கையைத் தூக்கி அவருக்கு ஸலாம் போட்டுவிட்டு ஜயகோஷமாகப் பிளிருகிறது. இந்த பூஜைக்கே

'தீவட்டி ஸலாம்' என்றுதான் பேர் சொல்வது.

கோபுஜையில் கோவுக்குப் பூஜை என்பதோடு ஸரி. கஜ பூஜையில் அதற்கும் பூஜை, அதுவும் பூஜை பண்ணுகிறது. எல்லாப் பெரிய கோவில்களிலும் ஆனை வைத்திருக்கிறார்கள். மலையாளத்தில், திருச்சூர் மாதிரி இடங்களில், ஆனைகள்தான் ஸ்வாமியைவிடக் கூட உத்ஸவங்களில் பிரதானமாக இருப்பது. அவ்வளவு தெய்விகம் பொருந்திய, தெய்வ ஸம்பந்தமுள்ள மிருகம் அது. "ஆதிமூலமே!" என்று கூப்பிட்டு பகவானையே வைகுண்டத்திலிருந்து இறங்கிவரப் பண்ணியிருக்கிறதல்லவா? மிருகங்களுக்குள் உருவத்தில் ரொம்பவும் பெரியது என்பதோடு யானைக்கே இப்படி ஏகப்பட்ட சிறப்புக்கள் இருப்பதால்தான், எல்லா ஜீவ வர்க்கங்களும் சேர்ந்ததாக விக்நேச்வரர் என்ற ரூபம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று பரமாத்மா தீர்மானித்தபோது மிருக வர்க்கத்தில் யானையைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

அனைத்து உயிரினங்களும் இணைந்தவர்

எல்லா ஜீவ வர்க்கமும் அவரிடம் சேர்ந்திருப்பது எப்படியென்றால் அவர் தேவ வர்க்கம் என்று சொல்லவே வேண்டாம். தெய்வங்களில் பிரதமமாகப் பூஜிக்கப்படுபவரல்லவா? அநுக்ரஹ சக்தி என்பது கொஞ்சங்கூட வற்றிப் போகாமல் பக்தர்களுக்கு சாச்வதமாக க்ருபை பண்ணுவதுதான் தெய்வம் என்பதற்கு முக்யமான லட்சணம். இந்த லட்சணம் பிள்ளையாரிடம் பூர்ணமாயிருக்கிறது. பூத வர்க்கமாகவும் இருக்கிறார். எப்படியென்றால் தொப்பை, கட்டை, குட்டைக்கால் ஆகியன பூத ரூபத்திற்கு உரியதுதான். மநுஷ்ய வர்க்கமென்று அவரை எப்படிச் சொல்வது? மநுஷ்யர்தான் பக்வம் பண்ணின ஆஹாரம் உண்பது. அதாவது வேக வைத்துச் சமைத்த ஆஹாரம் சாப்பிடுவது. மிருகங்கள் பச்சைத் தாவரம் அல்லது பச்சை மாமிசம் உண்பவை. அஸூர, ராக்கூஸர்களும் பச்சை மாமிசம் சாப்பிடுபவர்களே. 'க்ரவ்யாதர்' என்பார்கள். க்ரவ்யம் என்றால் பச்சை மாமிசம்.

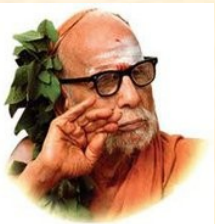
தேவர்களுக்கு நாம் நைவேத்யம், ஆஹுதி என்று அநேக ஆஹார வகைகளைக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் அதன் ஆவியை மட்டும் தான் புஜிப்பார்கள். ஸ்தூல பதார்த்தம் வெந்ததாகவே சாப்பிடுவது மனுஷ ஜாதிதான். விக்நேச்வரர் ஒருவர்தான் ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரம் வெந்த மோதகத்தைப் புஜிப்பவர். முதலில் அரிசி மாவை வேகவைத்துக் கிளறிச் சொப்புப் பண்ணி அப்புறம் அதற்குள் பூர்ணம் வைத்து மூடி மறுபடி ஆவியில் வேக வைப்பதால் மோதகம் இரண்டு தரம் வெந்தது. அது மடி தப்பு என்று, ஸோமாஸி மாதிரி நெய்யில் பொறித்த மோதகங்கூடப் பண்ணுவதுண்டு. மற்ற தேவர்களைப் போல் ஆஹுதி ரூபத்தில் அவருக்குக் கணபதி ஹோமத்தில் மோதகம் போடும் போது பொறித்ததாகத்தான் செய்வது வழக்கம். ஆஹுதியிலும் நாம் என்ன பண்டம் ஹோமம் செய்தாலும் ஆவி பாகத்தைத்தான் தேவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள். ஆனாலும் நாம் கொடுக்கும் ஹோம வஸ்து இரண்டு தரம் வெந்ததாக இருக்கக்கூடாது என்று பொறித்த கொழுக்கட்டை போடுவது வழக்கம். ஹோமமாக இல்லாமல் பிள்ளையாரை ஒரு ரூபமார் வைத்துப் புஜிக்கும்போதோ வெந்த கொழுக்கட்டைதான் யதேஷ்டமாக நைவேத்யம் செய்கிறோம். "மோதக ஹஸ்த" என்றே பேர் வாங்கியவராகக் கையிலேயே ஒரு சமைத்த பக்ஷணத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஸ்வாமி அவர்தான்! கிருஷ்ணர் வெண்ணையை வைத்துக் கொண்டு, வெண்ணையத் தாழியை கட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றார் என்றால் அவர் நர ரூபத்தில் நமக்கு நடுவில் அவதாரம் பண்ணியவர். அதுவுமில்லாமல் வெண்ணைய் சமைத்த பண்டமும் இல்லை. இப்படியே ஸுப்ரமண்யருக்கு நைவேத்யம் பண்ணும் தேனும் தினைமாவும் சமைத்த பண்டங்களில்லை. அன்னபூர்ணேச்வரி கையிலே பாயஸான்னம் வைத்து இருக்கிறாளென்றாலும், அது அவள் புஜிப்பதற்காக இல்லை; நமக்குப் போடுவதற்காகத்தான். நமக்குப் போடுவதோடு தாமும் பக்வ போஜ்யம் சாப்பிடுவது விக்நேச்வரர் ஒருத்தர்தான். இப்படி தேவ வர்க்கம், பூத வர்க்கம், மனுஷ்ய வர்க்கம் மூன்றும் சேர்ந்ததோடு, மிருக வர்க்கத்தையும் தம்மிடம் சேர்த்துக் காட்டனுமென்று நினைத்தார். மனுஷ்ய வர்க்கம் என்றால் அதைச் சேர்ந்த எல்லாருக்கும் ஒரே உருவ அமைப்புதான் இருக்கிறது. அப்படியே, தேவர், பூதர் என்றாலும் அததிலும் அத்தனைப் பேருக்கும் பொதுவாக ஒரு அமைப்புதான் இருக்கிறது. ஆனால் மிருகம் என்று எடுத்துக் கொண்டால், அந்த ஒரு வர்க்கத்திலேயே எத்தனை ப்ராணி ராசிகள் வேறு வேறு உருவ அமைப்பில் இருக்கின்றன? ஆடு, மாடு முதலிய ஸாது மிருகங்கள், புலி, சிங்கம் மாதிரி துஷ்ட மிருகங்கள் என்று எத்தனை தினுசு? இத்தனை இருக்கும்போது யானை ரூபத்தை ஏன் ஸெலக்ட் பண்ணினாரென்றால் அதற்கு காரணம் அதற்குத்தான் ஏகப்பட்ட சிறப்புகள் இருப்பதே.

ஆதி முதலின் வரிவடிவம் இது அத்தனைக்கும் சிகரமாக ஒன்று. தாம்தான் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம், முதல் என்று தெரிவிக்கும் ரூபமாக ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த ரூபத்திலேயே எல்லாருடைய முதல் பூஜையையும் பெற வேண்டும் என்று பரமாத்மா நினைத்தார். தம்முடைய ரூபமே அந்த மூலத்தைத் தெரிவிப்பதாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அத்தனை ஸ்ருஷ்டிக்கும் மூலம் என்ன? 'முதல்' என்றால் முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவது என்பதில் வருகிற ஆரம்பம் மட்டுமில்லை. ஆரம்பமும் தான். அதோடு கூட ஒரு தொழில் என்றால் மூலதனமாக, 'காபிட'லாக இருப்பது என்றும் அர்த்தம். இப்படி மூலமாக, ஆதியாக இரண்டு அர்த்தத்திலும் முதலாக இருப்பது ப்ரணவம்தான். அப்படிப்பட்ட ப்ரணவாகாரமான அமைப்பைக் கொண்டதாக ஸகல ஜீவ வர்க்கத்திலும் இருப்பது வலது பக்கமாகச் சுழித்த தும்பிக்கையுடன் கூடிய யானையின் முகம்தான்! இந்த சிகரமான சிறப்புக்காகவே அவர் கஜானனராக யானைத் தலையுடன் இருக்கிறார்.

முகமும் வாயும்

'கஜானன்' என்பதில் ஆனனம் என்றால் முகம். 'வக்த்ராஸ்யம்' வதநம் துண்டம் ஆநநம் லபனம் முகம்' என்று முகத்துக்கு 'அமரத்தில் பல synonym சொல்லியிருக்கிறது. வக்த்ரம், ஆஸ்யம், வதனம், துண்டம், ஆனனம், லபனம், முகம் என்கிற ஒவ்வொன்றும் முகத்தையே குறிக்கும். இதைச் சொல்லும்போது, ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வாய்க்குத் தனியாக வார்த்தை கிடையாது; முகத்துக்கு உள்ள பெயர்களையேதான் வாய்க்கும் சொல்வது' என்ற அபிப்ராயம் அவ்வளவு ஸரியில்லை என்று தோன்றுகிறது. 'வாக்' 'வசனம்' என்றெல்லாம் பேச்சைச் சொல்கிறோம். இதனடியாக 'வக்தா' என்று பேசுகிறவனுக்கும், 'வக்தவ்யம்' என்று பேசுக்கும் வார்த்தைகள் உள்ளன. ஆனபடியால் 'வக்த்ரம்' என்பதும் பேச்சுக் கருவியாயிருக்கும் வாயைத் தான் குறிப்பிடும். 'வதனம்' என்ற வார்த்தையும் பேசுகிற அவயவமான வாயைக் குறிப்பதே-வத' என்றால் 'பேசு'. லபனம் என்பதும் தாதுப்படி வாயைக் குறிப்பதுதான். 'லப்' என்றால் பேசுவது. ஆலாபம், ஸல்லாபம், ஆலாபனை முதலான வார்த்தைகளுக்கு அதுதான் 'ரூட்'. ஆகையால் முகத்தின் பெயர்களேதான் வாய்க்கும் வந்தன என்பது முழு உண்மையில்லை. வாயின் பெயர்களான வக்த்ரம், வதனம் முதலியவையும் முகத்தின் பெயராயிருக்கின்றன. 'Man is the only talking animal' என்பதால் வசனேந்திரியமாக இருக்கப்பட்ட வாய்க்குத் தனி ஏற்றம் உண்டு. அந்த வாய் இருப்பது ஸர்வாங்கங்களிலும் ச்ரேஷ்டமான முகம். பார்க்கிற கண், கேட்கிற காது, மோந்து பார்க்கிற மூக்கு, ஸ்பர்ச ஸுகத்துக்கு விசேஷமாக இருக்கப்பட்ட கன்னம் ஆகிய அவயவங்களும் அந்த முகத்திலேதான் உள்ளனவென்றாலும், மநுவ்ய ஜாதியின் பிரத்யேக விசேஷணம் பேச்சு இந்திரியந்தான் என்பதால்தான் வாய், முகம் இரண்டுக்கும் ஒரே வார்த்தைகளை வைத்திருக்கிறது.

அதோடு வாய்க்குத்தான் இரண்டு கார்யங்கள். கண், காது முதலியவற்றோடு பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களில் ஒன்றாக இருந்துகொண்டு சாப்பாட்டு ருசியை வாய் அறிகிறது. அப்போது வெளியில் உள்ள 'சுவை' என்பதை அது அறிகிறது - வெளியிலுள்ள ரூபங்களை கண் அறிவது போலவும் வெளியிலுள்ள சப்தத்தைக் காது அறிவது போலவும்; வெளி வாஸனை, வழி வழி, சொர, சொரக்களை மூக்கும் சர்மமும் அறிவது போலவும். அறியும் கருவி என்பதால் ஞானேந்திரியம். அதுவே கார்யம் செய்வதான கை, கால் முதலான பஞ்ச கர்மேந்திரியங்களில் ஒன்றாக, வெளி விஷயத்தை அறிவது என்றில்லாமல், தானே 'இன்டிபென்டென்' டாக்ஸ் செயலாற்றிப் பேச்சு என்பதைப் பேசவும் செய்கிறது. இன்னொன்றும் ருசி அறிவது மட்டுமில்லாமல் ஆஹாராதிகளைக் கடித்து, மென்று சாப்பிடுகிற கார்யத்தையும் வாய்தான் செய்கிறது. இத்தனை முக்யம் வாய்க்கு! 'முக்யம்' என்றாலே 'முகத்தின் தன்மை' என்றுதான் அர்த்தம்! அதனால்தான் முகத்துக்கும் வாய்க்கும் வித்யாஸமில்லாமல் ஒரே பெயர்களைச் சொல்வது. கஜ ஆனனர் - யானை முகம் படைத்தவர் விக்நேச்வரர். எண் சாண் உடம்புக்கு சிரஸே ப்ரதானம். ஒரு மனிதன் அழகு, அல்லது குரூபி என்பது முகத்தை வைத்துத்தான். பிள்ளையாரின் அப்படிப்பட்ட முகம் - அவருடைய சாந்தமான கண், விசிறிக் காது, தும்பிக்கை மூக்கு முதலியவற்றைக் கொண்ட முகம் - யானையினுடையதாக இருக்கிறது.

நன்றி-தெய்வத்தின் குரல் ஆறாம் பகுதி

According to our tradition, there are fourteen branches of knowledge which are common to both general education and dharma. They are described as the sources of vidya and dharma. (Vedaah Sthaanaani Vidyaanaam Dharmasyacha Chaturdasa - the fourteen (chaturdasa) vidyaas are, the Four Vedas, the Six Vedaangaas and the Four Upaangaas. The six Angaas (limbs) of the Vedas are: **Siksha, Vyaakaranam, Chandas, Niruktam, Jyotisham and Kalpam**. The Tamil expression, **sadangu** is derived from shadanga or six angaas. The four Upaangaas are: the **Puraanaas**, which illustrate Vedic truths through stories-projecting the truths as if through a magnifying lens-**Nyaaya, Meemaamsa** and the **Smritis**.

The smritis deal with the Dharma Saastra portion of the Vedas. Between the Vedaangaas and the Upaangaas, almost all branches of knowledge are covered. The Jyotisha Saastra, one of the Vedaangaas, covers the entire field of astronomy, astrology and the technique of prediction. A detailed study of this saastra will prove that our ancient Rishis had perfected what is now known as higher mathematics, long before the science of mathematics, was developed in the West. The Tamil expression **saangopaangamaha** i.e., with angaas and upaangaas, used to denote a work well done, is very significant. It conveys to us the idea that a job has been done correctly and well, without forgetting even the minutest details.

From the travel records written by Fa Hian and Huen Tsang, from the various records available in China and from archaeological excavations, we know the manner in which the ancient universities of Taxila and Nalanda had been functioning. It is seen that though these universities flourished in the heydays of Buddhism, all students were required to study first the **Chaturdasa Vidyaas** which included the Vedas also. Studies pertaining to Buddhism, of course, followed. I am mentioning this to show how these fourteen branches of knowledge have been regarded as basic for any education worth its name and for dharma.

Besides these chaturdasa vidyaas, there are four other branches of knowledge, known as upavedas, in the scheme of general education. Thus the number of branches of knowledge included for study in the scheme of general education becomes eighteen. These upavedas are: **Ayurveda**, science of medicine and surgery, which is stated to have originated from the Rig Veda; **Dhanurveda**, including physical culture and military science, originating from the Atharva Veda; **Gandharva Veda**, which is a term used for all fine arts, including music, dancing, painting, and sculpture, originating from the Sama Veda; and **Artha Sastra** the science of politics and administration, having its origin in Yajur Veda.

Sri Harsha, in his Naishadha, has punned on the word, chaturdasa, when describing the education of Nala. He says:

**Adhiti Bodha Aacharana Prachaaranaih
Dasaaschatasrah Pranayan Upaadhibhih
Chaturdasastvam Kritavaan Kutasvayam
Navedmi Vidyaasu Chaturdasasvayam**

The poet says in this verse that Nala made the chaturdasa vidyas into chaturdasa. Dasa, in the second chaturdasa, has to be given the meaning, "stage". The verse says that Nala's education in all the fourteen branches of knowledge was in four stages, namely adhiti (study), bodhah - (understanding), aacharana - (adoption or practical use), and praacharana - (propagation). Pracharana, in this context, does not mean propaganda, as that word is ordinarily understood. It means, giving knowledge to person or persons tested and found fit to receive instruction. Propaganda is pressed into service mostly when the result aimed at is reaching a large number, for statistical purposes. In proselytisation, for example, the emphasis is on the number of converts, and not on the fact that conversion was secured only after those who were converted had understood, believed, and accepted particular tenets preached to them.

In this process the truth of what we wish to propagate may be lost sight of. Our ancients were particular that truth and right understanding should be preserved. So, they were against propaganda in respect of both religion and knowledge. They believed that the seed of knowledge should germinate only in proper soil, in order that the fruit that it will yield later may be good and not forbidden fruit. Therefore, they laid down that the person receiving knowledge must be proved pakvi, fit to receive it and benefit from it. This was specially necessary in the case of mantras, whose literal meaning was "protects by repetition" **mananaat traayate**. As physical exercises strengthen the muscles by constant practice, mantras strengthen the internal nerves by constant repetition. In the process, the mind is cleansed, so that the residence of God within us becomes pure. Mantras can be studied and repeated beneficially and preserved only by those who are found fit for such study by their conduct and daily anushtaanaas.

When a person, by his study, observation and experience, comes to certain conclusions on problems which he considers beneficial to all, it is desirable that he should either record those conclusions in writing, or communicate them to those who are capable of appreciating the same, so that the benefit of his opinion may not be lost to the world. It may be that some of his views are not accepted immediately, or acted upon. But if it benefits even one kindred soul, it will be enough. Bhavabhuti dealing with this points says:

**Ye Naama Kechidiha Nah Prathayanti Avajnaam
Jaananti Te Kimapi Taan Pratinaisha Yatnah
Utpatsyatesti Mama Kopi Samaana Dharmaa
Kaalohyayam Niravadhih Vipulaa Cha Prithvee**

The substance of this verse is: "Time is eternal and the world is wide. Some where or at some time a kindred soul may be born who will appreciate what I have written, even though, for the moment, some may deride it as useless".

I was reminded of this verse when I read Mr. Hilton Brown's article in The Hindu wherein he has given the answer to the question, "why do I live in India". Here is a foreigner who is appreciative of the Hindu dharmic ideals and practices and finds in this country a peace and satisfaction which he could not obtain elsewhere. We must realise the basic principles expounded by our saastraas and model our lives accordingly. The only lasting thing is our endeavor for the elevation of soul. Realising this, let us conduct ourselves in the proper manner. _

வளைபட்டகை மாதொடு மக்கள் எனும்
தளை பட்டு அழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளை பட்டு எழுதூர் உரமும் கிரியும்
தொளைபட்டு உருவத்தொடு வேலவனே

‘வானோ’ என்று தொடங்கும் முந்தைய கந்தர் அலங்காரப் பாடலில் அருணகிரிநாதர் உண்மைப் பொருள் எது என்று தவித்து ஒவ்வொன்றாக விலக்கி இதுதானோ? இதுதானோ ?நான் அறியவில்லையே? என்று பொருமினார் என்று பார்த்தோம். அருணகிரிநாதர் முருகனை மையமாக வைத்து, உலகில் உள்ள தெய்வங்களைப்பற்றிக் கூறி அவர்களின் திருவிளையாடல் பெருமைகளைச் சொல்லி அவர்களைச் சுற்றி வந்து கடைசியில், ஏதோ ஒரு உறவு வைத்து முருகனுடன் இணைத்து விடுவதில் வல்லவர் என்பதைப் பல பாடல்கள் மூலம் நாம் அறியலாம்.

அதே போல மனிதன் தன் அன்பைப் பெருக்கி , பல உறவினர்களைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு உலகில் பல வாய்ப்புகள் அமைந்துள்ளன. மக்கள், தாயர், மருமக்கள், மாமன், மனைவி, தந்தை, மாமனைச்சி என்று ஒரு பட்டியலே இருக்கும் உறவினர் பலரைத் தொடர்பு படுத்தி, அவர்களிடம் எழும் அன்பைப் பெருக்கிக் கொள்கிறான். அவர்களிடம் செலுத்தும் அன்பு மட்டும் போதாது. உறவினர்களிடம் அன்பைக் காட்டும் ஒருவன் அதே சமயத்தில் இறைவனிடமும் அன்பு பூண வேண்டும். ஆனால் உறவுகளினிடம் வைக்கும் அன்பு, இறைவனிடம் வைக்கும் அன்புக்கு எந்த விதத்திலும் இடையூறாக இருக்கக் கூடாது. மனைவியும், மக்களும் இல்லறத்தை நடத்தத் துணைவர்களாகவும், இறைவன் திருவடியன்பை வளர்க்கும் தோழர்களாகவும் இருக்கவேண்டும்.

“தம் பராக்கற நின்னை உணர்ந்து உருகிப் பொற் பத்மக் கழல்சேர்வார் தம் குழாத்தினில் என்னையும் அன்பொடு வைக்கச் சற்றுக் கருதாதோ?” என்று கூறும் அருணகிரிநாதர் சொல்லுக்கு இணங்க ஒருவன் அடியார் சேர்க்கையில் சேர்ந்து பழகிவிட்டால் அவனுக்கு சிவபெருமான் திருவருள் எளிதிலே கிடைக்கும் என்பது நிச்சயமாகிவிடுகிறது. தன்னுடைய வீட்டிலுள்ளவர்களையே இறைவன் தொண்டில் ஈடுபடும் அடியவர்களாக ஆக்கிவிட்டால், அவனுடைய வாழ்வு நிச்சயமாக இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைவதற்குத் தகுந்ததாக அமைந்துவிடும்.

அக்காலத்தில் நாயன்மார்கள் இருக்கவில்லையா? இவ்வாறு இல்லாது, உலகபசு பாச தொந்தம் அதுவாக, உறவுகிளை, தாயர், தந்தை, மனை, பாலர் போன்ற உறவுகளில் திளைத்துவிட்டால், அதனால் மனம் சஞ்சலம் அடைந்து நம் மதிநிலை கெட்டுவிடும், விளைவு?- இறைவன் நெறியில் நிற்பதற்குத் தடைக்கல்லாகிவிடும்.

அருணகிரிநாதர் கதிர்காமத் தலத்தில் பாடிய ஒரு திருப்புகழில்

மனை மக்கள் சுற்றம் எனும் மாயா
வலையைக் கடக்க அறியாதே
வினையில் செருக்கி அடி நாயேன்
விழலுக்கு இறைத்து விடலாமோ

என்கிறார். என் வாழ்க்கை வீணே விழலுக்கு இறைத்த நீர் போல் ஆகிவிடாமல் உன்னைக் கருதி வழிபடவேண்டும் என்ற பொருள் படப் பாடியிருக்கிறார். இவ்வாழ்வில் இருந்து கொண்டே இறைவனிடம் பக்தி பூண ஒரே வழி நம் சுற்றத்தாரையும் அதில் ஈடுபட வைப்பதுதான். நாம் செய்யத்தகும் அறத்துக்குத் தகுந்த வண்ணம், வாழ்ச் செய்வதால்தான் மனைவிக்கு வாழ்க்கைத் துணை என்ற பெயர் வந்தது. இம்மை வாழ்வும், மறுமை வாழ்வும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவகளாகும். இந்த வாழ்வில் அறம் செய்து வாழ்ந்தால், நாம் இறந்த பிறகும் வரும் வாழ்விலும் இன்பம் உண்டாகும். ஒருவனுடன் இருக்கும் மனைவியும், மக்களும் அறம் செய்வதற்குத் துணையாக இருந்தால், இம்மை மறுமை என்ற இரண்டு வாழ்க்கைக்கும் உதவி செய்தவர்களாகிறார்கள். ஒருகல்லில் இரண்டு மாங்காய் என்று சொல்வது போல, ஒவ்வொருவருக்கும் நன்மை ஏற்படுகிறது.

ஒரு பெண்ணின் கையை அழகு படுத்துவது வளை என்ற அணி. வளையை அணிந்த கையைப் பெற்ற மனைவி எப்படித் தன் கைக்கு வளையல்களை அலங்காரமாகப் பெற்றிருக்கிறாளோ அவ்வாறே மனைவியானவள். இவ்வாழ்வுக்கு ஏற்றபடி வளைந்து கொடுத்து குடும்பத்திற்கு அணியாக விளங்க வேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் கையில் மாட்டியிருக்கும் விலங்குக்கு ஒப்பாவாள். வளைக்கும் விலங்குக்கும் ஒரு சிறு வேறுபாடுதான். வளையை அணிந்த கை அழகு பெறும். தான் செய்யும் வேலைகளுக்குத் தடையின்றி உரிமையோடு செய்யும். விலங்கை அணிந்த கை அப்படிச் செய்ய முடியாது. விலங்கும், வளையும் கையில்தான் மாட்டப் பெறுவனவாக இருந்தாலும் விலங்கு, ஒன்றினோடு ஒன்று இணைந்து கையால் ஒரு செயலும் செய்யமுடியாது ஆக்கி விடுகிறது. ஆனால் வளை தனித் தனியாக இயல்பாக இருப்பதினால், செய்யும் தொழிலுக்குத் தடையேதும் உண்டாக்குவதில்லை. மாதர்கள் வளைபோல் இருத்தல் வேண்டும். விலங்கு எவ்வாறு செய்யும் வேலைக்குத் தளையாக இருக்கிறதோ அவ்வாறு இருத்தல் கூடாது. “பெண்டாட்டி கால்விலங்கு பிள்ளையொரு சுள்ளாணி” என்று ஒரு நாடோடிப் பாடல் தெரிவிக்கிறது. எல்லா மாதர்களையும் அவ்வாறு சொல்லிவிட முடியாது. பொல்லாத மாதரையும், மக்களையும் பெற்ற அநுபவத்தில் எழுந்த பாடலே இது. அத்தகைய அநுபவம் நமக்கு அமையக்கூடாது என்று நாம் இறைவனை வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

“வளையை அணிந்த கையையுடைய மனைவியோடு மக்கள் எனும் விலங்கு சேர்ந்தமையால் நான் அழியலாமா? இது எனக்கு ஏற்றதாகுமா?” என்று அருணகிரிநாதர் முருகனிடம் முறையிடுகிறார்.

வளைபட்ட கைமமாதோடு மக்கள் எனும்
தளைபட்டு அழியத் தகுமோ தகுமோ?

தமிழ் நாட்டில் முருக வழிபாடு தொன்று தொட்டு இருந்து வருகின்றது. அவனைப் பற்றிய கதைகளும் பலவகையாக வழங்கி வருகின்றன. சங்க நூல்களில் வரும் சில வரலாறுகளுக்குத் தமிழ் கந்தபுராணத்திலோ, வடமொழிக் கந்தபுராணத்திலோ ஆதாரம் காணப்படுவதில்லை. அருணகிரி நாதர் பாடிய திருப்புகழ் பாக்களில் கந்தபுராணத்திலும் காணக்கிடைக்காத அரிய செய்திகளைப் பார்க்கலாம். பழைய மரபைப் பின்பற்றியவை சில, அவர்தம் அருள் அநுபவத்தால் உணர்ந்தவை சில என்று நமக்கு விருந்து அளித்திருக்கிறார். தூரனுக்குத் துணையாக நின்ற கிரௌஞ்ச மலையை முருகன் வேலை விட்டுப் பொடியாக்கினான் என்ற செய்தி கந்தபுராணத்தில் இருக்கிறது.

கிரௌஞ்ச மலையின் குகைக்குள் புகுந்த தேவர்கள் வழி தெரியாமல் மயங்கினார்கள் என்றும் கூறும் பழைய நூல்களில் கிரவுஞ்சகிரியைப் பற்றி உள்ள செய்தி கந்தபுராணத்தில் காணப் பெறவில்லை. தூரன் கிரவுஞ்சமலையைக் கவசம் போல் கொண்டு அதனூடே புகுந்து எங்கும் திரிந்தான் என்றும், முருகப் பெருமான் வேலை ஏவி, கிரவுஞ்ச மலையையும் தூரன் மார்பையும் ஒருங்கே துளைத்தான் என்ற வரலாறே அது. ஒட்டக்கூத்தர் தாம் இயற்றிய தக்கயாகப் பரணியில் முருகனைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

**ஒருதோகை மிசையேறி உழல்தரும் மலைமார்பும் உடனுடற்ப்
பொருதோகை சுரராச புரமேற விடு நாளை புகழ் பாடுவோம்” (தக்க.)**

என்பது ஒரு பாட்டு. இதற்கு உரை செய்ய வந்த பழைய உரையாசிரியர், “தனக்குப் பகைவனான தூரன்மனுக்கு மறைவாய் ஓடிவரலான மலையினுடைய மார்பும் தூரன்மனும் ஒக்க ஒரே காலத்தில் ஊடுருவும்படி வேலேறுபடப் பொருதருளி” என்று எழுதுகிறார், பின்னும் “எழுமலை கொல்லும் அசனி” என்ற இடத்தில் ‘கருவிக்கும் மலைகளைக் கொல்லும் உருமேற்றோடுப்பான்” என்று உரையும், ‘கருவம், தூரன்மாவைக் காக்கின்றோம் என்பது’ என்று விசேஷ உரையும் எழுதுகிறார். இவ்வகையில் கிரவுஞ்சம் தூரனுக்கு அரணாகிப் பறந்ததென்றும், அதையும் தூர பதுமனையும் ஒரே காலத்தில் வேலால் துளைத்தான் முருகன் என்பதும் கண்டுகொள்ளலாம். இக்கருத்தைத் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் ஒரு இடத்தில் பார்க்கலாம்.

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழிலும் இக்கருத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். “ஒருதனி வேல் கொண்டு நீள் கிரவுஞ்சமும் நிருதரும் மாவங்கலோப சிந்துவும் உடைபட மோதும் குமார பங்கய கர வீரா” என்றும் “சோதிவேலை எடுத்து அன்று ஓத வேலையில் நிற்கும் தூத தாருவும் வெற்பும் பொரு கோவே” என்றும் “திரியும் உம்பர் நீடு கிரி பிளந்து தூரர் செரு அடங்க வேலை விடுவோனே” என்றும் அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில் பாடியிருக்கிறார். இன்னும் பல பாடல்களில் இக்கருத்தைக் காணலாம்.

கந்தர் அநுபூதியில் இந்த வரலாற்றை

**கிளைபட்டெழு தூர் உரமும் கிரியும்
தொளைபட்டுருவத் தொடு வேலவனே**

என்கிறார். சுற்றத்தார் யாவரும் அழிய இறுதியில் தூரனது மார்பும் அவனுக்கு அரணாக இருந்த கிரவுஞ்ச மலையும் தொளைபட்டு அழியும்படியாக விட்ட வேலை உடைய பெருமானே! என்பது இதன் பொருள்.

தூரனுக்கு தாரகாசுரன், சிங்கமுகாசுரன் போன்ற தம்பியர், புதல்வர், பிற சுற்றத்தார் ஆகிய கிளைகள் பல உண்டு. முதலில் முருகப்பெருமான் அந்தக் கிளைகளை வேரோடு களைந்தான். படச் செய்தான். இறுதியில் தூரனைக் கொன்றான். வேற்படையினாலே மலையைப் பொடியாக்கிச் தூரன் மார்பைத் துளைத்தான். இப்பொழுது பாடலின் முழுப் பொருளையும் காணலாம். “வளையை அணிந்த மாதர், மக்கள் என்னும் கிளைகளால் துன்புறும் எனக்கு, அந்தத் துன்பத்தைப் போக்கி அருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொள்ள வந்த அருணகிரியார், அதற்கு ஏற்றத் தகுதியுடையவன் முருகன் என்பதைப் பிற்பாதியில் சொல்கிறார். கிளைகள் படப் பின்புமலையும் படப் பின்பு தூரன் பட வேலை எறிந்தவன் முருகன். அவனே தாரேஷணை, புத்திரேஷணை, தனேஷணை ஆகியவற்றை மாற்றி, ஆசையை விடச் செய்து அகங்காரத்தைப் போக்குவான் என்பதை அறிந்து கூறினார்

**வளைபட்ட கைமாதொடு மக்களெனும்
தளைபட்டு அழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளைபட்டு எழு தூர் உரமும் கிரியும்
தொளைபட்டுருவத் தொடு வேலவனே !**

At one stage of life,
thoughts seem to bother people.
???Could i be free from them???
Thoughts bother-I cant concentrate,
Thoughts disturb-I cant meditate;
Thoughts swell-I cant control.
Thoughts:- thoughts:- thoughts!?

Thoughts:- thoughts:- thoughts:
Why do we worry about them!?
Isn't -worry- also a thought?
Know:- innocent companions they are!
Can we live without thoughts?
We cant rid of them and
We need not.

Any action is thought alone!
Sans a thought no action ever is possible-
No knowledge ever is grasped-life cant move on.
Lively friends they all are-helping and guiding and mending and curing
and if not alert, digging our fall too!
They're POWERFUL(L) indeed!

So? Channelise them, build a bund for their flow.
Within limits, being all original:
they create, go great heights-produce SEERS, subjective- objective scientists,
Majestic humanitarians, humble workers,
irresistible fighters- the Greatest performers in their chosen fields.

Being aware of what we think
what we desire and decide
how we act and achieve-Being the STRENGTH of strength,
comprehending the flow;
being vigilant of VICARAS: we proceed
We Be that AWARENESS always.

"Being - Awareness - Bliss"--
----- the thoughtless state-----
where we rise above thoughts;
transcend to be one with them.
When we recognise what is thought,
who thinks : who acts??
Where and who are we??!!

Then? think a lot; act a lot.
We do nothing or everything.
What a living! leaving all and being one.
Being All and Being none!
That is Bliss, Bliss, BLISS alone.
Aren't thoughts BLESSINGS?
Of course! Yes.

விகிர்தன் என்றால் மற்றவரிடமிருந்து மாறுபட்டவன் என்று பொருள். தான் உண்ட உணவு (நஞ்சு), உறைவிடம் (காடு), உடை (தோலாடை) அணிகலன் (பாம்பு, ஏனக் கொம்பு, ஆமையோடு), உடலில் பூசும் பொருள் (திருநீறு), நடமாடும் அரங்கு (காடு), நடனமாடும் நேரம் (இரவு), வாகனம் (எருது) என்று பல அம்சங்களில் மற்றவரிலிருந்து மாறுபட்ட சிவபெருமானை விகிர்தன், விகிர்தா என்று பல பாடல்களில் தேவார ஆசிரியர்கள் அழைத்து மகிழ்கின்றார்கள். அத்தகைய பாடல்களில் சிலவற்றை நாம் இங்கே காண்போம். விகிர்தனாக விளங்கிய சிவபெருமானை வெண்காடு மேவிய விகிர்தனார் (6.35) என்றும் வீழிமிழலையுள் விகிர்தனார் (4.64) என்றும் வெண்ணி அமர்ந்து உறைகின்ற விகிர்தனார் (6.59) என்றும் பதிகத்தின் அனைத்துப் பாடல்களிலும் அப்பர் பிரான் அழைக்கின்றார். சுந்தரரும் வெஞ்சமாக்கூடல் பதிகத்தின் அனைத்துப் பாடல்களிலும் (7.42) வெஞ்சமாக்கூடல் விகிர்தா என்று பெருமானை அழைக்கின்றார்.

தக்கன் நடத்திய யாகத்தில் பங்கேற்ற சந்திரனைத் தனது காலால் தேய்த்தவர் சிவபெருமான். அவ்வாறு காலால் தேய்த்த ஒரு பொருளினை எவரேனும் தமது தலையில் தாங்கிக் கொள்வார்களா? ஆனால் தன்னிடம் சரணடைந்த சந்திரன், தனது காலால் தேய்க்கப்பட்ட இழிவான பொருள் என்று கருதாமல், தயக்கம் ஏதுமின்றி, தனது தலையில் ஏற்றுக்கொண்டு சந்திரனுக்கு மறுவாழ்வு அளித்தவர் சிவபெருமான். இந்த செய்கை மற்றவர்களின் செய்கையிலிருந்து வேறுபட்டதால், இந்த செய்கைக்காக விகிர்தன் என்றும் பித்தன் என்றும் சிவபெருமான் தேவாரப் பாடல்களில் அழைக்கப் படுகின்றார். வியலூர் தலத்தின் மீது ஞான சம்பந்தப் பெருமான் அருளிய பதிகத்தின் (1.13) கடைப் பாடல் இது. [தளம்=அகன்ற இடம், பெரிய நகரம். துளக்கம்=நடுக்கம்]

**விளங்கும் பிறை சடை மேல் உடை விகிர்தன் வியலூரைத்
தளம் கொண்டதொர் புகலித் தகு தமிழ் ஞான சம்பந்தன்
துளங்கில் தமிழ் பரவித் தொழும் அடியார் அவர் என்றும்
விளங்கும் புகழ் அதனோடு உயர் விண்ணும் உடையாரே**

ஞானசம்பந்தர் தான் அருளிய திருவாலங்காடு பதிகத்தின் (1.45) இரண்டாவது பாடலில், விகிர்தன் என்று இறைவனை அழைப்பதற்கு வேறு ஒரு காரணம் கூறுகின்றார். பொதுவாக எவரும் தான் நடமாடுவதை நான்கு பேர்கள் பார்க்கவேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். எனவே அதற்காக நகரத்தின் மையத்தில் உள்ள, அரங்கினைத் தேர்வு செய்வார்கள். ஆனால் சிவபெருமானோ சுடுகாட்டினை தேர்ந்தெடுத்து நடனம் ஆடுகின்றார். மேலும் அவருடன் நடமாடுபவர்கள், பார்வையாளர்கள் அனைவரும் பேய் கணங்கள். மற்ற அனைவரும் பலர் காண ஏனையோர் பகலில் நடமாடுவார்கள். ஆனால் சிவபெருமான் நடமாடுவதோ இரவில். இந்த செய்கை ஒரு வித்தியாசமான செய்கை தானே. இந்த பாடலில் வீடுபேற்றினை அருளுபவர் என்று சிவபெருமானை சம்பந்தர் குறிப்பிடுகின்றார். வேறு எவரும் அருள முடியாத நிலை வீடுபேறு என்பதால், இவ்வாறு கருணை கொண்டு வீடுபேறு அளிப்பதிலும் சிவபெருமான் மாறுபட்டு காட்சி அளிக்கின்றார். இது மட்டுமா, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான மற்றொரு செயலையும் செய்வதாக சம்பந்தர் கூறுகின்றார். அந்த செயல் பாடலின் முதல் இரண்டு அடிகளில் கூறப்படுகின்றது. உயிர்களுக்கு பிறப்பினையும் இறப்பினையும் அளிக்கும் அவர், பிறப்பிலிருந்து விடுதலையையும் அளிக்கின்றார். [கேடு=இறப்பு]

**கேடும் பிறவியும் ஆக்கினாரும் கேடிலா
வீடு மா நெறி விளம்பினார் எம் விகிர்தனார்
காடும் சுடலையும் கைக்கொண்டு எல்லிக் கணப் பேயோடும்
ஆடும் பழையனார் ஆலங்காட்டு எம் அடிகளே**

தனது உண்மையான உருவத்தை எவரேனும் மறைக்க விருப்பம் கொண்டால், காண்போரைக் கவரும் அழகிய வேடத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஆனால் சிவபெருமானோ, பாசுபதம் பெறுவதற்காக தவம் இருந்த அர்ஜுனனைக் காணச் சென்ற போது, வேடுவக் கோலம் தாங்கிச் செல்கின்றார். தான் மட்டும் செல்வது அல்லாமல், தனது மனைவி பார்வதி தேவியையும் வேடுவச்சி கோலத்துடன் அழைத்துச் செல்கின்றார். இதனை குறிப்பிடும் சம்பந்தர் இறைவனை விகிர்தன் என்று அழைக்கின்றார். இந்த பாடல் (1.104.5) சீர்காழி தலத்தின் மீது அருளியது. புகலி என்பது சீர்காழியின் பன்னிரண்டு பெயர்களில் ஒன்றாகும். அவரது உண்மையான கோலமும் இந்த பாடலில் கூறப்படுகின்றது.

தடுமதிச் சடைமேல் சுரும்பார் மலர்க் கொன்றை துன்ற நடடம்

ஆடும் அமரர் பிரான் அழகார் உமையோடு உடன்

வேடு பட நடந்த விகிர்தன் குணம் பரவித் தொண்டர்

பாட இனிது உறையும் புகலிப் பதியாமே

பகட்டாக பட்டாடை அணியாமல், புலித் தோலையும் யானைத் தோலையும் ஆடையாக அணிந்ததும் அன்றி, தோலாடையின் மேல் படம் எடுத்து ஆடும் பாம்பினை கச்சாக அணிந்த விகிர்தன் என்று மற்றொரு சீர்காழி பதிகத்தின் பாடலில் (1.74.2) சம்பந்தர் குறிப்பிடுகின்றார். புறவம் என்பது சீர்காழியின் பன்னிரண்டு பெயர்களில் ஒன்று.

உரவன் புலியின் உரி தோலாடை உடை மேல் பட நாகம்

விரவி விரி பூங்கச்சா அசைத்த விகிர்தன் தன்னால்

பொரு வெங்களிறு பிளிற உரித்துப் புறவம் பதியாக

இரவும் பகலும் இமையோர் ஏத்த உமையோடு இருந்தானே

எருக்கத்தம்புலியூர் தலத்தின் மீது அருளிய பாடல் ஒன்றினில் (1.89.3) இறைவனை விகிர்தா என்று அழைக்கும் ஞான சம்பந்தர், தான் அவ்வாறு அழைப்பதற்கு பல காரணங்களை அடுக்குகின்றார். எருதினை வாகனமாகக் கொண்டது, பெண்ணாகவும், ஆணாகவும், அலியாகவும் இருப்பது, காலால் தேய்த்த பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் ஏற்றுக் கொண்டது என்பவையே அந்த காரணங்கள்.

விண்ணோர் பெருமானே விகிர்தா விடையூர்தீ

பெண் ஆண் அலியாகும் பித்தா பிறைதுடி

எண்ணார் எருக்கத்தம்புலியூர் உறைகின்ற

அண்ணா என வல்லார்க்கு அடையா வினை தானே

நாம் வாழும் வீடு பழுதுபட எவரேனும் காரணமாக இருந்தால் நமக்கு அவர்கள் மீது தீராத கோபம் ஏற்படுகின்றது. மேலும் நமது மனைவிக்கு அச்சத்தை ஊட்டும் செயல் செய்பவர் மீது அளவு கடந்த கோபம் வருவது இயற்கை. இந்த இரண்டு செயல்களையும் நாம் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்களாக கருதுவோம். ஆனால் சிவபெருமான் எவ்வாறு நம்மிடமிருந்து மாறுபடுகின்றார் என்பதை விளக்கும் பாடல் கீழ்க்கண்ட அப்பர் பிரானின் பாடல். அரக்கன் இராவணன் சிவபெருமான் வாழும் கயிலாய மலையினை பேர்த்து எடுக்க முயற்சி செய்கின்றான். இந்த செயலால், மலையின் அசைவால், அன்னை பார்வதி தேவி அச்சம் கொள்கின்றாள். அரக்கனது வலிமையை அடக்க, தனது கால் விரலை மிகவும் மெதுவாக மலையின் மீது ஊன்றிய பெருமான், அரக்கன் இராவணன் சாம கானம் பாடியதும், அவனுக்கு படை (சந்திரஹாசம் எனப்படும் வாள்) வாழ்நாள் (மூன்று கோடி வாழ்நாட்கள்) பெயர் (இராவணன்) முதலியன அளிக்கின்றார். இவ்வாறு இயற்கைக்கு மாறுபட்ட செயலைச் செய்பவர் விகிர்தராகத் தானே இருக்க முடியும். இந்த பாடல் பழனம் தலத்தின் மீது அருளிய பதிகத்தின் பத்தாவது பாடல் (4.36.10).

குடையுடை அரக்கன் சென்று குளிர் கயிலாய வெற்பின்

இடை மடவரலை அஞ்ச எடுத்தாலும் இறைவன் நோக்கி

விடையுடை விகிர்தன் தானும் விரலினால் ஊன்றி மீண்டும்

படை கொடை அடிகள் போலும் பழனத்து எம் பரமனாரே

மற்றவர்கள் தங்களது உடலில் வாசனை தரும் நறுமணப் பொடிகள் பூசிக் கொள்ள, அவர்களிடமிருந்து வித்தியாசமான சிவபெருமான், சுடுகாட்டு சாம்பலை பூசிக் கொள்வதால், அவரை விகிர்தர் என்று அப்பர் பிரான் அழைக்கும் பாடல் (5.10.7), மறைக்காடு தலத்தின் மீது அருளிய பதிகத்தில் உள்ளது. திருக்கோயிலின் கதவுகள் திறக்க முடியாதவாறு ஒன்றுக்கொன்று பிணைந்த நிலையில் இருத்தல் பிணி என்று இங்கே குறிப்பிடப் படுகின்றது.

வெந்த வெண்பொடிப் பூசும் விகிர்தரோ
அந்தம் இல்லி அணி மறைக்காடரோ
எந்தை நீ அடியார் வந்து இறைஞ்சிட
இந்த மாக்கதவம் பிணி நீக்குமே

பொதுவாக வானவர்கள், மண்ணுலக மாந்தர்களை விடவும் அறிவில் சிறந்தவர்களாக கருதப் படுகின்றார்கள். எனவே அவர்கள் அனைத்தையும் உணரக் கூடியவர்கள் என்று நம்பப் படுகின்றது. ஆனாலும் அவர்களாலும் உணர முடியாதவன் சிவபெருமான் என்று கூறி அப்பர் பிரான், பெருமான் எவ்வாறு மாறுபட்டவர் என்று இங்கே விளக்குகின்றார். எனவே அவரை மிகவும் பொருத்தமாக விகிர்தா என்று அழைக்கின்றார். இந்த பாடல் (5.13.7) வீழிமிழலை தலத்தின் மீது அப்பர் பிரான் அருளியது. தங்களுக்குரிய நெறிமுறைப் படி, தினமும் நியமங்கள் செய்து, வேதங்கள் ஓதிய அவர்களாலும் அறியப்பட முடியாதவன் என்று கூறி சிவபெருமானின் சிறப்பினை அப்பர் பிரான் மேலும் உயர்த்துகின்றார்.

நீதி வானவர் நித்தல் நியமம் செய்து
ஓதி வானவரும் உணராததோர்
வேதியா விகிர்தா திரு வீழியுள்
ஆதியே அடியேனைக் குறிக் கொளே

திருநின்றியூர் தலத்தின் மீது அருளிய பதிகத்தின் ஒரு பாடலில் (5.23.7) அப்பர் பிரான், யானை முதலான வாகனங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், எருதினை வாகனமாக ஏற்ற பெருமான் அந்த எருதினையும் விடுத்து நடந்து செல்வதன் காரணம் யாது என்று வினவி, பெருமானை விகிர்தன் என்று அழைக்கின்றார். தாருகவனத்து மகளிர் முன்னே பலி ஏற்கச் சென்றது, அர்ஜுனனுக்கு பாசுபதம் அருளச் சென்றது ஆகிய தருணங்களில் பெருமான் கால்நடையாகச் சென்றதை மனதினில் கொண்டு, அப்பர் பிரான் வாகனம் இன்றி நடந்து சென்றது ஏன் என்று வினவுகின்றார் போலும்.

கன்றி ஊர் முகில் போலும் கருங்களிறு
இன்றி ஏறலான் இது என் கொலோ
நின்றியூர் பதியாக நிலாயவன்
வென்றி ஏறு உடை எங்கள் விகிர்தனே

உடலுக்கு கெடுதி விளைவிக்கும் என்பதால், யானையின் பசிய தோலினை அனைவரும் தவிர்ப்பார்கள். ஆனால் சிவபெருமானோ, தன்னை நோக்கி பாய்ந்து வந்த மதயானையின் தோலை உரித்து அதனைக் கொன்ற பின்னர், அச்சம் ஏதும் இல்லாமல், குருதி ஒழுகும் யானைத் தோலை போர்வையாக போர்த்த விகிர்தர் என்று பைஞ்ஞிலி தலத்தின் மீது அருளிய பாடல் (5.41.5) அப்பர் பிரான் குறிப்பிடுகின்றார்.

வேழத்தின் இன்னுரி போர்த்த விகிர்தனார்
தாழச் செஞ்சடை மேல் பிறை வைத்தவர்
தாழைத் தண் பொழில் தழ்ந்த பைஞ்ஞிலியார்
யாழின் பாட்டை உகந்த அடிகளே

பொதுவாக பிரமனும், திருமாலும் மற்ற தேவர்களை விடவும் உயர்ந்த தேவர்களாக கருதப் படுகின்றார்கள். ஆனால் பிரமனும் திருமாலும், தனது அடியையும் முடியையும் காணாத வண்ணம் நீண்ட அழலாய் நிமிர்ந்த சிவபெருமான், மற்றவர்களிடமிருந்து மாறுபட்டவன் என்று ஒரு பொது பதிகத்தில் (5.97.25) அப்பர் பிரான் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர் என்றும் அப்பர் பிரான் இங்கே கூறுகின்றார். பிரமன் திருமால் ஆகிய இருவரும் ஒரே சமயத்தில் கலங்கி, மயக்கம் உறச் செய்தவர்கள் வேறு எவரும் இல்லை என்பதால், விகிர்தன் என்று பெருமானை அழைப்பது மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது. [நயக்க=விரும்ப]

**இயக்கர் கின்னரர் இந்திரன் தானவர்
நயக்க நின்றவன் நான்முகன் ஆழியான்
மயக்கம் எய்தவன் மால் எரி ஆயினான்
வியக்கும் தன்மையினால் எம் விகிர்தனே**

நாம் தெருவில் காணும் பிச்சைக்காரர்களும், குறிப்பாக பிரசித்தி பெற்ற தளங்களில் உள்ள திருக்கோயிலுக்கு அருகில் இருப்போர்கள், சீரான வடிவில் அமைந்த திருவோட்டினை ஏந்தியவாறு காட்சி அளிக்கின்றார்கள். ஆனால் உலகுக்கெல்லாம் தலைவனாக விளங்கும் பெருமானோ, மண்டையோட்டில் பலி ஏற்கச் செல்கின்றான். பற்கள் வெளியே தெரியுமாறு அருவருக்கத் தக்க தோற்றம் கொண்ட ஓட்டினை கையில் ஏந்தியவாறு செல்லும் பெருமான், மற்றவர்களிடமிருந்து வித்தியாசமானவர் தானே. அதனால் தான் மிகவும் பொருத்தமாக அவரை, வெண் தலையில் பலி ஏற்கும் விகிர்தர் என்று அப்பர் பிரான் அழைக்கின்றார். இந்த பாடல் வீழிமிழலை தலத்திற்கு உரிய பாடல். [ஆதனம்=ஆசனம் ; வியன்=அகன்ற]

**குண்டரொடு பிரித்து என்னை ஆட்கொண்டார் போலும் குடமூக்கில் இடமாக்கிக் கொண்டார் போலும்
புண்டரீக புதுமலர் ஆதனத்தார் போலும் புள்ளரசைக் கொன்று உயிர் பின் கொடுத்தார் போலும்
வெண் தலையில் பலி கொண்ட விகிர்தர் போலும் வியன் வீழிமிழலை நகர் உடையார் போலும்
அண்டத்துப் புறத்து அப்பாலானார் போலும் அடியேனை ஆளுடைய அடிகள் தாமே**

எவராலும் வெல்ல இயலாத சலந்தரனை அழிப்பதற்காக மிகவும் கூர்மையான சக்கரத்தை உருவாக்கும் பெருமான், அத்தகைய அரிய ஆயுதத்தை, திருமாலுக்கு வழங்குகின்றார். தன்னிடம் இருக்கும் அரிய ஆயுதத்தை எவரும் அடுத்தவருக்கு அளிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் விகிர்தராகிய பெருமான், அதனை, விருப்பத்துடன் திருமாலுக்கு அளிக்கின்றார். இந்த நிகழ்ச்சியை சுந்தரர், அடல் ஆழி அன்று அரி தான் வேண்ட கொடுத்து அருள் புரி விகிர்தா என்று ஆவடுதுறை பதிகத்தின் பாடலில் (1.70.7) குறிப்பிடுகின்றார். [அடல்=வலிமை வாய்ந்த]

**வெய்ய மா கரி ஈருரியானே வேங்கை ஆடையினாய் விதி முதலே
மெய்யனே அடல் ஆழி அன்று அரி தான் வேண்ட நீ கொடுத்தருள் புரி விகிர்தா
செய்ய மேனியனே திகழ் ஒளியே செங்கணா திருவாவடுதுறையுள்
ஐயனே எனை அஞ்சல் என்று அருளாய் ஆர் எனக்கு உறவு அமரர்கள் ஏறே**

இவ்வாறு பல அம்சங்களில் மாறுபட்டிருக்கும் சிவபெருமான், ஏன் அவ்வாறு மாறுபட்டு இருக்கின்றார் என்று கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு விடையாக, அமைந்த பாடல்கள் திருவாசகம் திருச்சாழல் பதிகத்தில் உள்ளன. அத்தகைய பாடல்களை இங்கே விவரித்தால் கட்டுரையின் நீளம் அதிகமாகும் என்று அஞ்சி, விடுக்கின்றேன். அவனது அருளால் அடுத்த வாய்ப்பு கிட்டும்போது, சாழல் பதிகத்தின் சில பாடல்களை நாம் சிந்திக்கலாம்.

அதுவரை, மூவர் பெருமானார்கள் எவ்வாறு பெருமானின் மாறுபட்ட தன்மையை ரசித்தார்கள் என்பதைக் கண்டு நாம் மகிழுவோமாக.

Prayer to Protect the Son - Addressed to Lord Guruvayurappan. Here is a unique prayer originally written in Malayalam addressed to the Lord of Guruvayur in his Ten Avatars to take care of one's son at every stage of his life. The author is not known. (Transliteration and Meaning in English by Sri P.R. Ramachander. Translated to Tamil by Sri Anand Vasudevan.)

**Ipparil Pukazh Pongum Guruvay
Rappa Pothi Jagatpathe Madhava
Ippavapetta Jnan Akhilesa Nin
Tripadambuje Veenu Vanangunen (1)**

உலகெலாம் போற்றிப் புகழ் பெருகும்
குருவாயுரப்பா ஜகன்னாதா மாதவா
தீன்னான என்னை காத்தருள்வாயென்று
உன் பொற்பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்குகிறேன் (1)

Oh Lord of Guruvayur whose fame rises in this world, Oh lord of universe . Oh Madhava, this innocent poor man, Salutes you by falling at your lotus.

**Ninthiruvadi Onnu Kanignagil
Endu Asadyamayullu Ijagathingal
Bandu Vathsala Nee Ozinjarume
Santhapam Agthiduvaan Illamay (2)**

நின் திருவடியின் க்ருபை இருந்தால்
நடவாததும் நடந்தேறுமே பந்துவத்சலா
உன் கடைக்கண் பார்வையினால்
கஷ்டங்கள் யாவும் பறந்தோடுமே (2)

In this universe, what is there , That cannot be achieved, If, You take interest in it, Oh God ,who loves his devotees, There is none for me in this world except you, Who can brush away all my sorrows.

**Vacha Bhakthya Bhavat Pada Sannidhou
Kazhcha Vechitha Deenanaam Balane
Theerchayay Paripalanam Cheyyuvan
Nerchayod Unarthikunnithen Vibo (3)**

பரிபூர்ண பக்தியுடன் பகவத்பாத சந்நிதியில்
பாலகனை நின் திருவடியில் சமர்ப்பித்தேன்
உறுதியாய் அவனை காப்பாற்றுவாயென்று
கருதி உன்னை வேண்டிக்கொள்கிறேன் (3)

Due to my devotion towards you ,my lord, I give away my poor son to you, For truly taking care of him , oh, my lord, And I make this request along with offerings.

**Akshyil Kanda Vasthu Samasthavum
Kukshiyil Kothiyode Nirakkumbol
Pakshi Vahana Danwandara Hare
Rakshikkenam Apathyam Ozhichu Nee (4)**

உலகில் காணும் பொருள் எல்லாம்
உதரமதில் பேராசையுடன் நிறைக்கும்போது
பக்ஷிவாஹனா தன்வந்தரி பகவானே
ரக்ஷித்து காத்தருள் புரியவேணுமே (4)

When I am filling all that I see in this world, Along with greed in this private bag of mine, Oh God who rides on a bird. Oh Hari, Oh Danwanthari, please take care of me, Without taking a deep dislike to me.

**Uthsahathode Kootar Onnichee
Vathsan Vellathil Mungi Kulikkumbol
Mathsya Roopa Purushothama Hare
Vathsalyathode Kathu Rakshikkenam (5)**

உற்சாஹமாய் நதியில் மைந்தன்
நீராடும்போது மத்ஸ்யரூப புருஷோத்தமா
வாத்சல்யத்தோடு அவனை நீயும்
காத்தருள் வேண்டும் குருவாயுரப்பா (5)

When my this son along with his friends, With exuberance takes bath in a pond, Hey Hari , Hey greatest of men, who has the form of a fish, Please take care of him with great affection.

**Karma Sakshiyagum Jagannayaga
Karmugil Varna Karunya varidhe
Ormakai Vitturangum En Unniye
Koorma Vighraha Palichidenam (6)**

கர்ம சாக்ஷியாய் இருக்கும் ஜகன்நாயகா
கார்முகில் வர்ணா காருண்ய வாரிதே
ஆழ்ந்த நித்திரையில் உறங்கும் மைந்தனை
கூர்ம விக்ரஹா காத்திடல் வேண்டும்பா (6)

Oh lord of the universe, who is, Witness to all actions, Oh Lord, Of the colour of the black cloud, Oh ocean of mercy, please take care, Of this my son, who is sleeping, With no care, Oh God who became a tortoise.

**Prouda Balanmar Othu Vanangalil
Oodamodham Kalichu Nadakkumbol
Kroda Vighraha Danava Nighraha
Peeda Koodathe Nadha Rakshikkenam (7)**

கூடித்திரியும் சிறார்கள் பசுவனங்களில்
ஓடித்திரிந்து விளையாடும் பொழுது
வராஹரூபா அசுரர்குலம் மாய்ப்பவனே
நாடிவந்து அவர்களை ரக்ஷிக வேணுமே (7)

When my son with other lads, Without care travels and plays in the forest, Oh God who took the form of a boar, Oh God who killed several Asuras, Please take care of him without any trouble, Oh Lord.

**Bhootha Pretha Pisachukal Moolamaay
Beethi Poondivan Ravil Uzhalumbol
Bhootha Bhavana Hey Narasimha Hare
Preethi Poorvam Abhayam Ekidenam (8)**

பூத பிரேத பிசாசுகள் மூலமாய்
பீதியுடன் இவன் இரவில் துவளும்போது
மானுடம் காக்கும் ஹே நரசிம்ஹா
ப்ரீதியுடன் அபயம் நல்கிட வேண்டுமே (8)

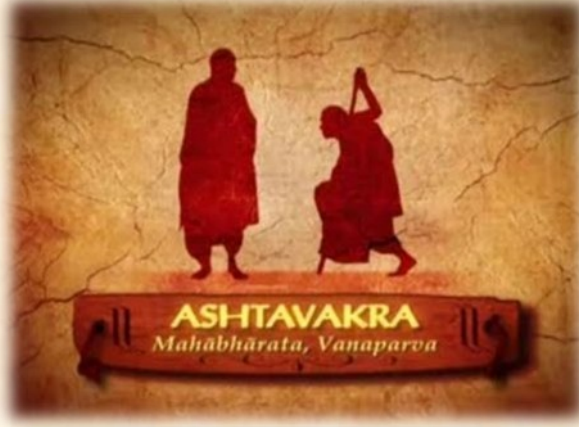
Due to devils, ghosts and bad souls, When he tosses in his bed due to fear, Oh Hari, Oh Narasimha, Oh Lord who takes care of beings, Please extend him protection with affection, Oh Lord.

**Padu vanga prabhuthwa madham ullil,
Pedum youvana kalathu ivan ethum,
Kuduthayidum apathozhikkuvan,
Padu vamaana murthe vangunnen (9)**

பகட்டு களிப்பு போன்ற அறியாமையுடன்
வாலிபத்தை அவன் எட்டும் பொழுது
நேரும் அபத்தங்களில் இருந்தவனை
வாமன மூர்த்தியே காத்தருள வேண்டுமப்பா (9)

During the time, when he reaches youth, With mind full of idiocy, snobbishness, And exuberance, to protect him from any dangers, I salute that great God Vamana with devotion.

ஜனகரின் மூன்று கேள்விகள்.

कथम् ज्ञानमवप्नोति कथम् सुखिर्भविष्यति

वैराग्यम् च कथम् प्राप्तम् एतद् ब्रूहि मम प्रभो

கதம் ஞானமவப்னோதி கதம் முக்திர்பவிஷ்யதி

வைராக்யம் ச கதம் ப்ராப்தம் ஏதத் ப்ருஹி மம ப்ரபோ

புராதன பண்பாட்டின் படி சீடன் குருவை அணுகி தனக்கு தெரிய வேண்டியதை கேட்க வேண்டும்.

அதற்கு பின் தான் குருஅவனுக்கு கல்வியறிவை

புகட்ட ஆரம்பிப்பார். 'தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்ற அவா சீடன் மனதில் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் கல்வியின் பயனை அவன் அடைய முடியும். இன்றைய கல்வி முறையில், ஓட்டல்களில் காணப்படும் 'பலகாரப் பட்டியல்' போன்ற 'சிலபஸ்' எனப்படும் விஷயங்களின் பட்டியலை மாணவர்களின் தலையில் கட்டி வைக்கிறார்கள். அவர்களும் பெற்றோர்களின் வறுப்புறுத்தலுக்கும், உலக நடைமுறையிலிருந்து வேறுப்பட்டு சஞ்சரிப்பதிலுள்ள அபாய பயத்தினாலும் தனக்கு பிடித்ததோ பிடிக்காததோ, கல்விக்கு(சு)டங்களில்-குடத்திலிருந்து நீரை கொட்டுவது போன்று அவர்களின் செவிப்பறையில் சொரிகிறார்கள். வருடாந்திர தேர்வுகளில் அவர்கள் செவிகளின் மூலம் உட்கொண்டவைகளை வெளியேற்றிவிட்டு நிம்மதியாக தன் வழியை தேடி செல்கிறார்கள். ஆகவே நாம் மருத்துவம் படித்தவர்கள் ஆட்சியாளர்களாகவும், விஞ்ஞானம் படித்தவர்கள் கணக்கர்களாகவும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட கல்வியறிவிற்கு சம்பந்தமில்லாத தொழிலில் இடுபடுவதை காண்கிறோம். அதன் விளைவுகளை அனுபவிகிறோம். ஜனகர் காலத்தில் அப்படியில்லை. மாணாக்கன் எவ்வளவு பெரிய பதவியிலிருந்தாலும் தனக்கு தெரிய வேண்டியதை குருவினிடம் பணிவுடன் கேட்கின்ற கலாச்சாரம் நிலவிலிருந்தது.

அவன் கேட்கின்ற கேள்விகள் மூலம் தனது அறிவு நிலையையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன என்பதையும், தெரிந்துகொள்ள உள்ள ஆர்வத்தையும் கேட்கின்ற முறையில் தனது பணியையும் வெளிப்படுத்துகிறான். ஜனகர் சர்வ ஐஸ்வரியங்களும் பெற்றவராயிருந்தும், சர்வ அதிகாரங்கள் படைத்த சக்கரவர்த்தியாக இருந்தும் தனது சந்தேகங்களை மிகவும் பணிவுடன் கேட்கிறார். "ப்ருஹி மம பிரபோ" என்ற சொற்றொடர் அவரது பணியை காண்பிக்கிறது. "ப்ருஹி" சொல்லாலும் என்னுடைய பிரபோ என்கிறார். அந்த 'பிரபோ' எனும் சொல் மிகவும் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்று. பிரபு என்றால் 'பிரபைக்குடையவன், ஒளிபடைத்தவன், எல்லாவித ஐசுவரியங்களுக்கும் உடையவன், அறிவின் பொக்கிஷம் என்றெல்லாம் பொருள் கொள்ளலாம். மாணாக்கன் குருவை அணுகும்பொழுது குரு தன் அறிவுக்கண்களை திறக்கும் வல்லமை படைத்தவர் என்ற நம்பிக்கையுடன் அணுக வேண்டும் என்பது நமது மரபு. மாதா, பிதா, குரு எல்லோரும் தெய்வத்திற்கு சமானமானவர்கள்; ஏனென்றால் மூவரும் நம்முடைய அறிவுக்கண்களை திறக்க உதவுகிறார்கள். மாதா சிசு தனது கர்ப்பத்திலுள்ளபொழுதே நல்ல எண்ணங்களை உள்ளத்திலே கொண்டும் நல்லவைகளை கண்களால் கண்டும், நல்லவைகளையே காதுகளால் கேட்டும், நல்ல உணவுகளை உண்டும், நல்ல கருமங்களையே செய்தும் சிசுவிற்கு நல்லறிவை புகட்டுகிறாள்.

அப்படிச் செய்ய தவறினால் பிறக்கின்ற சிசுவிற்கு பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. மாதாவிற்கு அடுத்த படியாக தந்தை, தன் குழந்தைக்கு நடக்கவும் பேசவும், உலக அறிவை புகட்டியும் அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுக்கிறார். குருவாகப்பட்டவர் இந்த இருவரின் மொத்த உருவமாக மட்டுமல்லாமல் ஞானத்தையும் கொடுக்கிறார். ஆகவே குரு சிஷ்ய பந்தம்-அன்யோன்யம் விவரிக்க இயலாத ஒன்று. இன்றைய கல்வி முறையில் தாய் தந்தையரின் கடைமை கல்விக்கூடங்களுக்கு கட்டணம் கட்டுவதோடு முடிந்து விடுகிறது. மாணவர்களுக்கோ தன் பெற்றோர் கட்டணம் கட்டிவிட்டார்கள்; குருவின் கடன் கற்பிப்பது. அதைக் கடந்த ஒரு மரியாதை கலந்த அன்யோன்ய பந்தம் ஏற்படுவதில்லை. கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கல்விக்கூடங்கள் கொடுக்கின்றன. அவர்களது விசுவாசம் கல்விக்கூடங்களிடம் தானே தவிர மாணவர்களின் நலனில்லை. ஜனக-அஷ்டாவக்கிர பந்தம் எந்த விதமான வக்கிரமும் இல்லாமல் உண்மையான குரு சிஷ்ய பந்தமாக இருந்தது.

ஜனகர் மூன்று கேள்விகள் கேட்கின்றார்: ஞானம் எப்பொழுது உண்டாகிறது? விமோசனம்-முக்தி-எப்பொழுது சம்பவிக்கின்றது? வைராக்யம் எப்பொழுது உண்டாகிறது? அவரது கேள்விகள் அவர் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் உள்ளவர் என்பதை நிதரிசனமாக்கிறது. அம்மாதிரி அறிவுப்பசியுள்ளவர்களுக்குத் தான் கல்வி புகட்டலாம் என்பது நமது கலாச்சாரத்தின் இன்னொரு மாண்பு. மாணாக்கன், “ஜிக்ஞாஸு” ஆக இருக்கவேண்டும். ஞானம், முக்தி, வைராக்யம் மூன்று சொற்களையும் ஒரே மூச்சில் சொன்னது மூலம் இவைகளுக்குள் ஏதோ தொடர்புள்ளது தனக்குத் தெரியும் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார் ஜனகர். முதலில் ஞானம் என்றால் என்ன என்று பார்ப்போம். ஜனகர் வேத வேதாந்தங்களில் நிறைய கற்றுத் தேர்ந்தவர். அப்படிப்பட்டவர் அந்த நூல்களில் காணாத-கிடைக்காத ஞானத்தை தேடி அஷ்டாவக்கிரரிடம் வந்து சேருகிறார். கேள்விகளை தொடுக்கிறார். அப்படியென்றால் இந்த நூல்களிலெல்லாம் ஞானம் இல்லையா? வேத வேதாந்தங்களில் பிறகு என்ன தான் உள்ளது?

இந்த நூல்களிலெல்லாம் ஞானத்தை அடைவதற்கான வழி முறைகள் தான். இல்லை, இல்லை; வழிமுறைகளைக் குறித்துள்ள தகவல்கள் தான். அவைகளெல்லாம் தகவல் களஞ்சியம் தான். ஆனால் அந்த தகவல்கள் ஞானத்தை ஒருவருக்கும் பெற்றுத் தருவதில்லை. ஏனென்றால் ஞானம் பெறப்படுகின்ற பொருளல்ல; அது ஒரு நிலை; வார்த்தைகளில் விளக்க முடியாத ஒரு குண விசேஷம். அதை எப்படி விளங்க வைப்பது? ஸ்வாமி சின்மயானந்தா அஷ்டாவக்கிர கீதைக்கான தனது விளக்கவுரையில் கூறுகிறார்: “இருட்டில் விளக்கு கம்பத்தை பேய் என்று மிரளுகிறான் ஒருவன். அவனது முன் அனுபவம், மற்றும் தன்னை சூழ்ந்துள்ள இருள், அவனுக்கு அப்படி ஒரு மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. அது வெறும் விளக்கு கம்பம் தான் என்ற அறிவின்மை, பேய் எனும் மாயத்தோற்றத்தை உருவாக்குகிறது. அது அவனுள் பயத்தை உளவாக்குகின்றது. அம்மாதிரியான பயம் அவனுக்கு துயரத்தை அளிக்கின்றது.” தான் யார் என்ற ஆத்மபோதம் இல்லாததாலும், இருள் பின்னிய மாயத் தோற்றத்தினாலும் அவனுக்கு துயரம் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையைத் தான் நம் முன்னோர்கள் ஞானமின்மை என்றோ அவித்யை என்றோ குறிப்பிட்டார்கள். இம்மாதிரியான அவித்யை நீங்குவதற்கு நமக்கு ஆத்மபோதம் உண்டாக வேண்டும். இந்த ஆத்மபோதம் உண்டாகிவிட்டால் மாயத்தோற்றங்கள் மறைந்துவிடும்.

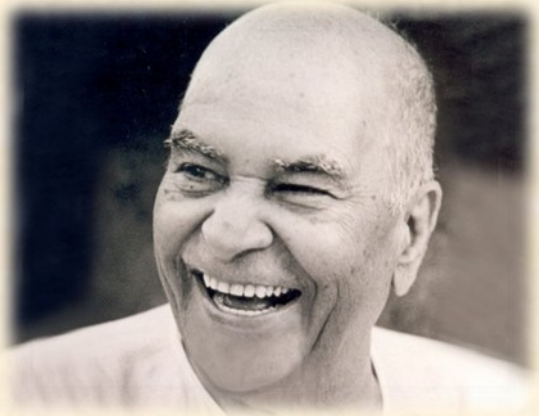
“இத்தனுவே நானா மெனுமதியை” என்கின்ற அவித்யை நீங்கப்பெறவேண்டும். நாம் பிரபஞ்ச சிருஷ்டிகளை பௌதிக சரீரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திரியங்கள் வழியாக உணருகின்றவரையிலும் அவனது ஞானம் குறைபாடுடையதே. அதற்கு எல்லைகள் உண்டு. அவன் முழு சத்யத்தை அறிவதில்லை; ஆகவே மனக்குழப்பத்திற்கும் சஞ்சலத்திற்கும் ஆளாகிறான். விருப்பு-வெறுப்பு உடையவனாகிறான். அவன் பந்தங்களில் சிக்கி உழலுகிறான். புத்திசாலி மாணாக்கன் ஞானம் என்பதை தெரிந்துகொள்வதால் மட்டும் திருப்தி அடைந்துவிட முடியாது. அப்படிப்பட்ட அறிவு வெறும் ‘ஏட்டு சுரைக்காய்; கறிக்குதவாது’ அவித்யை எனும் மாய வலையிலிருந்து விடுபடவேண்டும். அதற்கான வழிமுறையை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதைத்தான் ஜனகர் தனது இரண்டாவது கேள்வியாக முன்வைக்கிறார். ‘பௌதிக உடலே நான்’ என்ற நினைப்பிலிருந்து எவ்வாறு விடுபடமுடியும்? “கதம் முக்திர்பவிஷ்யதி”

அவரது மூன்றாவது கேள்வி, இரண்டாவது கேள்விக்கான பதிலை ஓரளவிற்கு குறிப்பிட்டுக் காண்பிக்கின்றது. ‘ராகமின்மை’ ‘விராகதை’, பற்றின்மை, ஆசையின்மை உண்டானால் தான் விடுதலை கிடைக்கும். ஆசையின்மை எனும் வைராக்யம் எவ்வாறு அடைவது என்று கேட்கிறார் ஜனகர். தன்னை பௌதிக உடலுடன் பந்தப்படுத்திக்கொண்டு தன்னைச் சுற்றி ஒரு பிரபஞ்சத்தை சிருஷ்டித்துக்கொள்கிறோம். அந்த பிரபஞ்சத்திலுள்ள எந்தப் பொருளும் பூரண திருப்தியை அளிப்பதில்லை. ஆகவே நாம் மேலும் மேலும் பொருள்களையும் பந்தங்களையும் தேடிக்கொள்கிறோம். இப்படிப்பட்ட பந்தங்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, உண்மையான ‘நான்’ யார் என்று தெரிந்து கொள்வது கடினமாய்க்கொண்டேயிருக்கிறது. நமது இந்திரியங்கள் மூலமும், மனஸின் மூலமும் இந்த பிரபஞ்சத்தை காண்கின்ற வரை, நாம் உணர்ச்சிகளுக்கும், விருப்பு-வெறுப்பு போன்ற உணர்வுகளுக்கும் ஆளாகிறோம்.

இந்த பந்தங்கள் நம்மை கட்டிப்போட்டுள்ளதாக உணருகிறோம். ஞானம் நம்மை விட்டு அகன்று அகன்று போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் மிக்கவரும் இந்த பந்தங்களிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று விரும்புவதில்லை. ஜனகரைப் போன்ற புத்திசாலி மாணாக்கன் விடுபடவில்லை என்றால் தான் ஆச்சரியப் பட வேண்டும். ஆகவே அவர் தனது இரண்டாவது கேள்விக்கணையைத் தொடுக்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட விடுதலை, பந்தங்களின் முறிவு, உலகப் பொருள்களுடன் பற்றுள்ளவரை நமக்கு கிடைக்காது. ‘பற்றின்மை’ என்றால் உலகத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் பிறருக்கு தானமாக கொடுத்து விட்டு காட்டிற்கு ஓடிவிட வேண்டுமென்பதல்ல. அது நடக்கவும் நடக்காது. காட்டிலும் ‘பற்றுதல்’ ஏற்படக்கூடும். அங்கும் நிழல் தேவைப் படும்; சூட்டிலிருந்தும் குளிரிலிருந்தும் பாதுகாப்பு தேவைப் படும், மழைக்காலத்திற்கென உணவுப் பொருள்களை சேகரிக்கத் தோன்றும். ஆகவே இருக்குமிடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பௌதிகப் பொருள்களின் மீது பற்று வைக்காமலிருப்பது தான் முக்திக்கு சரியான வழி. அதற்கு வைராக்ரியம் வளர வேண்டும். இவ்வளவும் ஜனகருக்கு புரிந்ததால் மூன்றாவது கேள்வியெழுகிறது. “வைராக்யம் ச கதம் ப்ராப்தம்”

The Life after realisation

After his final experience in the Maharshi's presence, his outer life went on much as before. He went back to Madras, carried on with his job, and supported his family to the best of his ability. At weekends, or when he had accumulated enough leave, he would go back to Tiruvannamalai, sit at the feet of the Master and bask in Maharishi's radiant presence.

In the first few months after his realisation, he didn't have a single thought. He could go to the office and perform all his duties without ever having a thought in his head. It was the same when he went to Tiruvannamalai. Whether he was sitting in the hall with the Maharshi, walking around the mountain or shopping in

town, everything he did was performed without any mental activity at all. There was an ocean of inner silence that never gave rise to even a ripple of thought. It did not take him long to realise that mind and thoughts are not necessary to function in the world. When one abides as the Self, some divine power takes charge of one's life. All actions then take place spontaneously, and are performed very efficiently, without any mental effort or activity.

On one such trip to Tiruvannamalai in July 1947, a month before independence, Devaraja Mudaliar informed him about the forthcoming partition. Mudaliar asked him to go and fetch other members of his family stressing that his family and his father's house were going to end up in Pakistan. Since he was reluctant to go, Mudaliar informed the situation to the Maharshi and the Maharshi also asked him to go and bring his family out. Still, he was hesitant. He told the Maharshi "That old life was only a dream. I dreamed I had a wife and a family. When I met you, you ended my dream. I have no family any more, I only have you." The Maharshi countered by saying, 'But if you know that your family is a dream, what difference does it make if you remain in that dream and do your duty? Why are you afraid of going if it is only a dream?'

When he reluctantly left Tiruvannamalai for good, the Maharshi told him, '**I am with you wherever you are**'. This was to be his last conversation with the Maharshi as he never returned to Tiruvannamalai thereafter. He could reach his village by train in those violent times in spite of various difficulties and took thirty-four members of his family, virtually all of them women, out of Western Punjab into India with just the clothes that they were wearing. The train that they took from Lahore was the last one to leave that city for India. He took his family to Lucknow because he had a friend there from the army who helped him with suitable accommodation. There was no question of his returning to the Maharshi because he was the only potential earner in that family.

Having listened to the Maharshi for several years, he knew by heart the advice given to householders: '**Abide as the Self and do your duties in the world without being attached to them in any way.**' For the next few years he had ample opportunity to live this philosophy. He had to work night and day to keep the family going. But even with all the strength at his disposal, he had a gruelling, arduous time trying to keep up with all the needs and expectations of thirty-four dependants, all stranded in a strange land.

The Process of realization

Papaji, out of his own experience has summarised the process of realization in the following manner. Firstly, there must be a desire for God, a love for Him, or a desire for liberation. Without that, nothing is possible. This desire for God or realisation is like an inner flame. One must kindle it and then fan it until it becomes a raging fire which consumes all other desires and interests. Secondly, a single thought or a desire other than the thought 'I want God' or 'I want Self-realisation' is enough to prevent that realisation from taking place. If these thoughts arise, it means that the fire is not burning intensely enough.

Thirdly, if this inner fire rages for long enough, with sufficient intensity, it will finally consume that one, central, overwhelming desire for God or the Self. This is essential because realisation will not take place until even this last desire has gone. Fourthly, after this final desire disappears, there will be the silence of no thoughts. This is not the end, it is just a mental state in which thoughts and desires no longer arise. **Finally**, the grace of the Master is needed; When the Master’s gaze meet the *vasana*-free mind, the Self reaches out and destroys it in such a way that it could never rise or function again. Only Self remains.

H W L Poonja

Sri H.W.L. Poonja, lovingly referred to as Papaji, was born on October 13, 1910, in a part of the Punjab that is now in Pakistan. His father worked for the railways and his mother was a house maker and an ardent Krishna bhaktha. She imbibed devotion to Lord Krishna in young Poonja. When he was nine years old, he started getting visions of Krishna and he started losing interest in studies and did not do well enough in school to go to the college. At the age of eighteen, he got a job as a travelling salesman. He enjoyed the work very much because it gave him the opportunity to travel all over India. Then, in 1930, when he was twenty years old, his father decided that it was time for him to get married. He became a householder and in due course fathered a daughter and a son.

Later, he joined the Indian army. The army was not a congenial place for a *bhakta* who only wanted to indulge in his obsession for Krishna, so he resigned his commission. It was a difficult thing to do during wartime, but with the assistance of a sympathetic commanding officer, to whom he explained his predicament, he managed to free himself from his military obligations. He returned home to face the wrath of his father. Having a wife and family to support, his father found it inexcusable that he had given up a promising career without having anything else to fall back on. After leaving the army, he had no desire to get a job. He felt instead that he needed a spiritual Master who could help him consummate his love for Krishna.

He met his Master, Sri Ramana Maharshi, in 1944. Shortly afterwards he realized the Self in the presence of his Master. Being a householder, he continued to work and support the many members of his extended family until his retirement in 1966. After extensive travel Papaji settled down in Lucknow, India, where he received visitors from around the world. Papaji gave regular public Satsangs till 25th August (Krishna Janmashtami), and the never-ending stream of devotees was made welcome at his home until a severe attack of viral fever, bronchitis and asthma forced his admission to hospital on 2nd September, 1997. He left the body on September 6, 1997.

Why Ramana Maharishi poured his Grace on Papaji? - Papaji himself ascribes one plausible reason in the following manner.

“I thought that it was my mother who turned me into a Krishna *bhakta*. I discovered after my realisation that she had merely been the instrumental cause, for the roots of that particular passion for Krishna could be traced back to my previous life as a yogi in South India. When knowledge of this previous life came to me, it went a long way to explaining the pattern of my current life. In my last life I was a great Krishna *bhakta* who had disciples of his own and who had built a temple dedicated to Krishna in which was installed a large, white, stone statue of the deity. During that particular life I had frequently reached the state of *nirvikalpa samadhi*, but I had not managed to realise the Self. One of my impediments then was that I still had a sexual desire for one of the workers in my ashram. She was a woman who used to do odd jobs there. I never made any advances to her and I tried hard to control my desire, but it never completely left me. When I was reborn as H.W.L. Poonja, this was the woman I ended up marrying. That one *vasana* had been enough to bring about a rebirth in which I had to marry her and raise a family with her. Such are the workings of karma.

My life as a Krishna yogi ended in an unusual and somewhat gruesome way. I had entered a state of *nirvikalpa samadhi* and remained in it for twenty days. My devotees thought that I had died because they could detect no signs of breathing or blood circulation. One man from a local village, who was supposed to be an expert in these matters, was brought in to see if the *prana* had left the body. He scrutinised my fontanelle before announcing that he was going to drill a hole there to see if there was any life still in the body. He borrowed a tool which was used to scrape out coconuts and gouged a hole in the top of my skull with it. Then he peered into the hole and pronounced me dead. My devotees accepted the verdict and buried me in a *Samadhi* pit which was dug near the temple. I then died from being buried alive. I had been fully aware of the activities of the man who had drilled the hole and of the devotees who had finally buried me, but I was not able to respond in any way because I was so deeply immersed in *nirvikalpa samadhi*.

Many years ago, when I was in the South, I went to have a look at this temple. I remembered enough of the route from my last life to direct the driver of the taxi from the local station, even though it was a long way from town with a lot of turnings at various junctions along the way. It was just as I had remembered it. The white Krishna statue I had installed was still there. I went off to look at my old *samadhi*, but it had gone. The local river had changed its course slightly and washed it away.”

The Master Remains

Papaji has this final experience to share.

“Many years later, sitting on the banks of the Ganga, I had an extra-ordinary vision of myself, the self that had been H.W.L. Poonja, in all its various incarnations through time. I watched the self move from body to body, from form to form. It went through plants, through animals, through birds, through human bodies, each in a different place in a different time. The sequence was extra-ordinarily long. Thousands and thousands of incarnations, spanning millions of years, appeared before me. My own body finally appeared as the last one of the sequence, followed shortly afterwards by the radiant form of Sri Ramana Maharshi. The vision then ended. The appearance of the Maharshi had ended that seemingly endless sequence of births and rebirths. After his intervention in my life, the self that finally took the form of Poonja could incarnate no more. The Maharshi destroyed it by a single look.

As I watched the endless incarnations roll by, I also experienced time progressing at its normal speed. That is to say, it really felt as if millions of years were elapsing. Yet when my normal consciousness returned, I realised that the whole vision had occupied but an instant of time. One may dream a whole lifetime but when one wakes up one knows that the time which elapsed in the dream was not real, that the person in the dream was not real, and that the world which that person inhabited was not real. All this is recognised instantly at the moment of waking. Similarly, when one wakes up to the Self, one knows instantly that time, the world, and the life one appeared to live in it are all unreal.

That vision by the Ganga brought home this truth to me very vividly. I knew that all my lifetimes in samsara were unreal, that the Maharshi had woken me up from this wholly imaginary nightmare by showing me the Self that I really am. Now, freed from that ridiculous samsara, and speaking from the standpoint of the Self, the only reality, I can say, ‘Nothing has ever come into existence; nothing has ever happened; the unchanging, formless Self alone exists’. That is my experience, and that is the experience of everyone who has realised the Self.”

நீரளவே யாகுமாம் நீரம்பல் தான்கற்ற
நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு-மேலைத்
தவத்தளவே யாகுமாந் தான்பெற்ற செல்வம்
குலத்தளவே யாகுங் குணம் (7)

நீர் ஆம்பல் - The water lily ; நீர் அளவே ஆகும் - Will be as tall as the height of water in a pond ; நுண் அறிவு - the sharp intelligence of a person ; தான் கற்ற நூல் அளவே ஆகும் - will depend on the good books that he/she has read தான் பெற்ற செல்வம் - the wealth acquired by a person மேலை - in his previous birth ; தவத்து அளவே ஆகும்

- will depend on the good deeds he did/ the merits he earned ; குணம் - the qualities of a person ; குலத்து அளவே ஆகும் - will depend on the family in which he is born.

One's intelligence will depend on the books he/she has read, his wealth will depend on the merits he has earned in his previous birth and his qualities will depend on the family in which he/she is born.

There is no arguing about the statement that one's intelligence will depend on the books he has read. As to the prosperity of a person, what Avvaiyar says was widely accepted in her times. People never questioned about rebirths and the fear of suffering in the coming births kept people on the righteous path. So also, people judged a person based on the family in which one was born. Even now, people form an opinion about a person's character depending on his family. But we also find excellent human beings born of very ordinary parents.

நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பதுவும் நன்றே-நல்லார்
குணங்க ளுரைப்பதுவும் நன்றே அவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவும் நன்று (8)

நல்லாரை - those who have good qualities ; காண்பதுவும் நன்றே - seeing them is good ; நலம் மிக்க நல்லார் சொல் - the good words of the good people ; கேட்பதுவும் நன்றே - listening to them is beneficial ; நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் - talking about the good qualities of the good people ; நன்றே - will bring about good results ; அவரோடு - with that good person ; இணங்கி இருப்பதுவும் - being friendly with ; நன்று - good ; ஏ - this sound is used for giving emphasis to what is said.

Seeing the good people, listening to their wise words (and acting accordingly), extolling their virtues and keeping company with them will bring about good results.

Avvaiyar believes that all one needs to become good, is to be in the company of good people. As one is influenced by the thoughts and words of these good men, he will also start emulating their way of life. Needless to say, without any great effort, an ordinary person will become a great person.

தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே-தீயார்
குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே அவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது (9)

தீயாரைக்காண்பதுவும் தீதே - Even looking at bad people is bad ; திருஅற்ற தீயார் சொல் - the words of bad people who will never do any good ; கேட்பதுவும் தீதே - listening is bad ; தீயார் குணங்கள் - the qualities of the bad people ; உரைப்பதுவும் தீதே - talking about is bad ; அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் - being friendly with them ; தீதே - is bad.

Looking at the bad people, listening to their harmful words, talking about them and keeping company with them will lead to one's destruction.

As a contrast to the previous quatrain, Avvaiyar enlists the harmful effects of bad company. Bad company usually is interesting and exciting. It is easy to lose the fear of doing wrong while we are in the company of bad people. Even if we are good basically, by repeatedly talking about the bad people, our character will also become tainted. So, it is better to keep ourselves away from bad company. If possible, we should neither see them nor talk about them.

நெல்லுக் கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்
புல்லுக்கு மாங்கே பொசியுமாம்-தொல்லுலகில்
நல்லா ரொருவர் உளரேல் அவர்பொருட்
டெல்லார்க்கும் பெய்யு மழை (10)

நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் - the water that is meant to irrigate the paddy fields ; வாய்க்கால் வழி ஓடி - runs through the channels ; ஆங்கு - there ; புல்லுக்கும் பொசியும் - will benefit the weeds through seepage ; தொல் உலகில் - in this ancient world ; நல்லார் ஒருவர் உளரேல் - if there is a good person ; அவர் பொருட்டு - for his sake ; எல்லார்க்கும் மழை பெய்யும் - the rain will benefit everyone.

While irrigating the paddy fields, the farmer has no intention of watering the weeds. But when the water runs through the channels, it seeps through the mud and waters the weeds that have grown on the bunds. In the same way, the rain will benefit even the bad people, though it is meant for the good people only.

People have always established a connection between rain and the good people. Even now, we say, it will rain only if there are good people around. It is true that a few good people make an effort to bring about positive changes in the society and everybody (those who did not do anything for it and those who don't deserve it) benefits.

பண்டு முளைப்ப தரிசியே யானாலும்
விண்டுமி போனால் முளையாதாம்-கொண்டபேர்
ஆற்ற லுடையார்க்கும் ஆகா தளவின்றி
ஏற்ற கருமஞ் செயல் (11)

பண்டு முளைப்பது - that which actually grows ; அரிசியே ஆனாலும் - though it actually is rice ; உமி
விண்டு போனால் - If the paddy's husk is removed ; முளையாது - that rice will not grow ; கொண்ட பேர்
ஆற்றல் உடையார்க்கும் - even those people who are extremely strong and skillful ; அளவு இன்றி - without
the support of the right person ; ஏற்ற கருமம் - the task undertaken ; செயல் ஆகாது - will not be possible to
accomplish

When paddy is sown, it sprouts and grows only when it is protected by the husk. If we remove the husk and sow it, it will not grow. In the same way, even though a person may be very powerful, he/she will need some support to complete the task undertaken.

The example given by Avvaiyar is absolutely simple and eternally relevant. It is true that it is the rice inside that grows and not the husk that covers it. But if the husk is removed before sowing the paddy, it will not grow. The rice tears open the husk and bursts forth as a plant. This power is in the rice. But it will not work without the help of the husk. In the same way, powerful people need the support of others to realize their dreams.

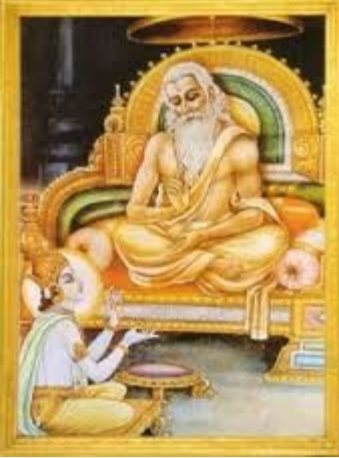
மடல்பெரிது தாழை மகிழினிது கந்தம்
உடல்சிறிய ரென்றிருக்க வேண்டா-கடல்பெரிது
மண்ணீரு மாகா ததனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரு மாகி விடும் (12)

தாழை மடல் பெரிது - the petals of the thaazhampoo (fragrant screw pine flower) are long ; மகிழ் கந்தம்
இனிது - Makizhampoo (Spanish Cherry; known as bakula in Sanskrit) has a sweeter fragrance, though its
petals are very small ; கடல் பெரிது - the ocean is huge ; மண்* நீரும் ஆகாது - its water cannot even be
used for cleaning the body ; அதன் அருகே - near that ; சிற்றூறல் - a small spring among the sands ; உண்
நீரும் ஆகும் - will provide water fit enough to be consumed ; உடல் சிறியர் என்று இருக்கவேண்டா - Do
not belittle those who appear small. *(மண்ணுதல் - cleaning)

The Thaazhampoo has long petals. The Magizhampoo has tiny ones. But if we compare the fragrance of the too, the latter scores better. The small spring on the sea shore will give sweet water that can be used for drinking while the huge ocean, in spite of having so much water, cannot even help us to clean our bodies. So, we should never judge a person based on his appearance.

Avvaiyar points out that appearances are deceptive. Those who look well-built and dignified may be ordinary and those with a very small figure may have a tall stature. Napoleon's appearance was not impressive. But his achievements were incredible. Even God Vishnu took a dwarfish form (Vamanavathara) to bring down the pride of Mahabali. Therefore, we should never underestimate a person based on his appearance.

One of the oldest Granthas attributed to Sri Rama's Kulaguru Vashista, who is one of the great Sapta rishis also, **Jnana Vashista** was written by Valmiki who wrote Ramayana also in Treta Yuga, but the relevance of Yoga Vashista or Jnana Vashista is supreme in Kali Yuga also, that means all through the time-frame known to us. It is devoted to body-mind equipment and self-awareness with detailed possible descriptions of the Paramporul or Paramatman – the divine entity in all beings and non-beings. The concept of Questions and Answers is as old as the Vedas, especially in spiritually oriented Sanskrit literature including the Upanishads and Bhagavad Gita. Gita from beginning to end follows this age-old system of knowledge dissemination. Here in Jnana Vashista, the occasion is a Ghora Rakshasi asks some questions to a King who goes to the forest for hunting wild animals with his retinue and comes across her and as she puts these questions one by one his Minister first answers them and later the King himself sums up. Why such a thing has been interpolated in

Jnana Vashista? Because it adds to the value of this great work on psychology of Man. After reading these questions and answers two things became clear to me. One was that Indian sages knew many things which later on got confirmed by western scientists about the constituting elements of man, our earth and the entire cosmos; call it an insight into their spiritual and scientific attainments thousands of years back. Second and most important is the fact that the world has not changed as far as its elements are concerned till now. The high ideals of humanity and that of Sanatana Dharma are based on these premises. The similes and metaphors used to explain things and make it understandable, even the most confusing ideas, tattwas etc. is simply admirable and praiseworthy. The brevity of answers and the precision with which they were answered make us astounded about the wealth of knowledge of our great Rishis. Making my Pranams to those pioneers and seeking their guidance and with that introduction, I would like to delve into those ten eternal questions and answers, one by one, indicating their significance in the context of the 21st century science and technology and view of life.

Question (1): Like the bubbles in the sea, one and at the same time many, in which atom's (Anu) inside are the lakhs and lakhs of Brahmand (Cosmos) are born and remain as part and parcel of it?

Answer: The five sense organs (collectively known as Panchendriyas) or the mind of Man (Manassu) are unable to know the light or power behind them known as soul, Jnana in form, which is nothing but atom; atom being organless it is like the sky very subtle, say the subtlest thing. It is inside that eternal and infinite Jnana atom (Chidanu) crores and crores of the Brahmanda galaxies find expression like the bubbles in the sea and remain in it. This refers to the Paramatman. From this we come to know that our great Rishis knew not only about the Brahmand consisting of numberless galaxies etc. but also how they were all born and remain inside the atom (Anu) which is bereft of organs unlike human body. Their presence is something like bubbles in the sea though each one star or planet is giant in itself but compared to the entire cosmos only like a bubble. We all know today, thanks to our scientists, everything is "Anumaya" full of atoms or made-up of atoms in different combinations according to the thing manifested. The world is nothing but matter and energy both convertible as well. It is the scientific fact and an atom is defined in dictionary as the smallest unit of an element that retains its original characteristics. But the Indian definition of atom (Anu) is organless original subtlest powerful and divine unit (now scientists prefer to call it God Particle) ever present and everywhere present as the cause for anything and everything, the one without a second, the principle of principles governing this entire cosmos. Should we not feel proud of the knowledge our great Rishis had and contributed it to the world at large. How can anyone say after reading this sciences had not developed in ancient India?

Question No.2: What is it that appears as the sky and not-sky? (Akasa and Anakasa)

Answer: There being nothing outside it and being pervasive everywhere it is known as 'Akasa' or sky and being the Jnanaswaroop (knowledge form) it is also not-sky 'Anakasa'; in other words it is the Brahman itself. Jnana Vashista says the same thing what the scientists say today about the conception of sky. Everywhere pervasive is the sky; if you take a pot there is akasa inside it also. In other words it is everywhere and in everything. Now coming to Jnana (Knowledge Supreme) has it any form? 'No' is the general answer. Then how is it said that not-sky is 'Jnanaswaroop'? It is here we come to know the real form, if any, of Brahman. God or Brahman is Jnanaswaroop; there is no place without sky but the Jnanaswaroop represents place without sky, because knowledge is supreme and has no saturation point and there are no boundaries for it; it is in itself full and even the sky cannot limit it literally speaking. So the Rishis coined the word "Anakasa" for it. Now such a definition of sky and knowledge in Treta Yuga by our Rishis only point to their greatness and value and our ancient sciences were full of knowledge and spirituality. Now sciences and spirituality are at odds against each other; sciences have limitations but spirituality has no such limitations as we know from Indian scientific inventions and conclusions. The youth of India must feel proud of such great achievements of ancient Bharat and read our Shastras and Jnana Vashista. The first question was about the entire Cosmos and how it is nothing but Paramatman in the form of atoms and the second reaffirms this position referring to the element of Sky (Akasa) and how Knowledge is higher even to Akasa, and Supreme knowledge is Brahman.

Question 3: Which is that thing or "Vastu" that is both One and nothing?

Answer: That we are unable to define the Supreme Brahman because of our own limitations including non-experience, no-knowledge, etc. it can be said as 'nothing'; but then that is not correct as it is Satyam Jnanam Anandam Brahma, it is the One thing and the Only Thing and all others are 'nothing'. I for one thought the answer in a different way. A thing includes both living and non-living beings. We can only see the Jiva i.e. living as One and One only and not as many because every single Jiva is unique and different from others; each can be discerned having distinct characteristics and value. We consider non-being that is lifeless as nothing; because of that it does not mean they don't exist; even though 'nothing' they are equally part of the Supreme Brahman. In fact atoms constitute the beings and non-beings alike; so both are Brahman in the real sense. Where there is "Anu" or atom there Brahman is also there as we saw in answer to the first question. It is on this basis the prayer of "Sarvam Brahmanam" by the great Tamil Poet-composer Sadasiva Brahmendral came into popularity. Dr. S. Radhakrishnan, in his Introduction to Gita commentary observes that the cosmic process is the interaction between the two principles of being and nonbeing but God does not uphold the metaphysical dualism, he says. The principle of non-being is dependent on the being and non-being is a necessary moment in reality for the unfolding of the Supreme. It is the way of Nature with Purusha and Prakriti, the former at the topmost level and the latter at a very lower level and the whole concept of 'being' into 'becoming' has been evolved on this premise. Non-being helps in this process as it is fully dependent on the being. So the third question and answer further affirms for beings to search for the purpose of their lives fully utilizing the use of non-beings. What are the supposed non-beings to be utilized, the Panchamahabhootas starting from Space, Air, Fire, Water and Earth. There can be no life without any of these so called non-beings. You cannot exist without oxygen even for seconds. What to talk of other elements like space and water; everything is given free to all alike to make use of them and try to know the self in them. God has provided enough and more for his beings as it is said in every religious scripture of the world. But man has no time to read or understand them and therefore suffers; those who know this truth are wise and grateful to God.

வாணி யென் வண்ணமே வாடாத வடிவமே
பாணி யென் கவிதையே வாடாத சொல்லிலே
ஆணி(ப்) பொருளாய் ஆடாத ஸ்திரத்திலே
வாணி யொன்று கூறடி வளப்பமான பெண்ணே
மேனி தொட்டு மேதினி விட்டு பதமடைவேன்
காணி நிலம் வேண்டேனுன் காலடியே போதுமடி
போதுமோடி பூங்கொடியே நின்னருள் பொழிவாய்

அருளவே அருகிலே அமர்ந்தே மருகினேன்
பொருளது புலர்ந்திட உன்னருள் விழைந்தேன்
எளியதாய் விளங்கிட ஏந்திழையே எழுவாய்
நெளியதாய் புரிந்திட நீயெனக் கருள்வாய்

கோலமெனும் வண்ணமதில் குளிர் முகத் தென்றல்
காலமெனும் வண்ணமயில் இதமாய்த் தாலாட்ட
நீலமெனும் நிறந்தனிலே எல்லை தானுண்டோ
வானமெனும் பரப்பினிலே வரம்பு தானுண்டோ
வான்மழை யென வள்ளலாய்ப் பொழிந்து விடு

வாழ் விற்கென்றும் வண்ணமிட்டு வளம் புரிவாய்
தாழ் வென்றொன்றைத் தடை செய் எப்போதும்
வீழ் வதென்றாலது உன் பொற் கமலப் பாதமே
ஆழ் மனதில் அமர்ந்திடடி அரும்பெரும் வாணியே
பாழ் நினைவை பதரறுத்துப் பண்ணாய்ச் செய்திடுவாய் !

பூத்தொடுத்த பூமாலை பொழுது சாய வாடிடுமே
பாத்தொடுத்த பாமாலை வாடாது நிலைத்திடுமே
நாந்தொடுத்த சொல்லழகு வாணியவள் பெருமையம்மா
நாமகிழ்ந்து பாடிடவே நாள்முழுதும் மணக்குதம்மா

It is not only highly coincidental but also thoroughly appropriate that the mythical cum true life sketch of Sant Meerabai is being discussed in the month of Margazhi or Margashisha. As we all know, in this month we in south India constantly sing the Tiruppavai of Andal, the saint poetess of par excellence in Tamil. Thiruppavai is rendered as an early morning prayer to invoke Lord Krishna throughout this month. Those who are familiar with both Andal and Meerabai can draw a parallel between these two. Both were a staunch Krishna Bhaktas and both attained the feet of Lord Krishna. Both were great poetesses and both had composed heart rending songs in the praise of their Lord. Since childhood both had manifested Krishna bhakti and had given themselves to their Lord as brides. None of them could think of anyone else as her husband. Both chose the One and it was done. Both enjoyed the satsang of fellow bhaktas and were instrumental in spreading bhakti as a path in attaining the feet of the Lord. Of course there were some differences in their family de-

tails, social circumstances, geographical locales, cultural backgrounds and languages. But emotions, devotion and pure love cross all barriers is it not?

Bhakta Meera is very familiar to South Indian Bhajana sampradaya and at least one Meera Bhajan is sung in the course of a Bhajan however shot it may be. **The Sampradaya has been very magnanimous to adopt many composer saints' compositions though the languages were not known to the singers.** Therefore south Indians are very familiar with Meera Bai, though she hails from north India and has composed in a language unfamiliar to them. As we have seen earlier in the case of other saints, we are not sure with the actual biography of Meerabai. Since she was a princess and then married into a royal family we are able to have some glimpses of her birth, marriage and a few incidents. But these are all only sketchy and vague. As with other saints of the yore many hearsay stories have been interpolated and often have become very close to being mythological. Actually they are more interesting to read rather than the academic details of her birth and death.

We can see Meera's life from three angles. The first one will be to tell about her as available in some records and other books written by a few westerners while dealing with the rise and fall of Mughal Kingdom. Secondly we can deal with the legendary happenings in Saint Meera's life as have been handed over from one generation to the other. It is here that there are many interpolations which we can neither authenticate nor verify. No reliable records are available about the exact date of birth of Meera though she was born into a royal family. Some secondary literature show that she was born in the year 1498 in a place called Pali in a Rajput Kingdom (the present day Udaipur in Rajasthan). Her father's name was Ratan Singh Rathod. He was perhaps the king of a small area. He lost his queen when Meera was still an infant. Hence she brought up under the loving care of her grandparents. Some sources say she was tutored in various branches of knowledge such as, scriptures, language, music, dance and even horse riding. The whole clan of Meera were great devotees of Mahavishnu.

Therefore Meera took to Krishna bhakti at a very tender age. It is said that she was gifted a statue of Sri Krishna by a yogi which she never parted with. Before she was fourteen, as it was customary then, she was married to the crown Prince of Mewar a much larger kingdom. It was ruled by Kumba Rana. Kumba Rana's first son was Bhoj who was to ascend the throne. Meera was also a beautiful girl having divinity writ all over her physique. The king of Mewar himself chose Meera for her son. It can also be inferred by historical occurrences that the crown prince was killed in a battle field while fighting against the Muslim Sultanat.

It was a period (14th and 15th centuries) when Babur, the founder of Mughal dynasty had got a foothold in India. He was quickly spreading his wings throughout north India and the only stumbling block was the Rajput royalty. As we know, Rajputs are by nature brave warriors and extremely patriotic. They resisted the spread of Islam and its governance all over India. Therefore there were many battles against the Muslims during this period and it was in one of those battles that the crown prince Bhoj was killed. When Meera became a widow her devotion towards Sri Krishna grew manifold. Her bhakti was so keen that she forgot about the circumstances and the environment around her. She was to be a royal member, that too, a widow and had certain social obligations. But her intense Krishna bhakti blinded her thoughts and behavior. Naturally she must have become an eyesore for the royal palace. Her in laws were furious and could have punished her in different ways. The one pointed devotion of Meera overcame all the troubles and perhaps she decided to break all the clutches and freed herself from the royal and social bondage.

She left all her possessions and started on a pilgrimage. It is presumed that she had many followers and she showed the path of bhakti in attaining the Lord. It is believed that she also adopted a Guru. It is also believed that she had written a letter to Goswami Tulsidas seeking his advice before leaving the palace of Mewar. All through these outward happenings in the life of Meera, she was blossoming spiritually with help of the Lord. Her spiritual growth resulted in hundreds of poems, songs and psalms in praise of the dark featured Krishna fondly addressed by her as Shyam, Giridara Gopal etc.

When she started on pilgrimage to Vrindavan and Dwarka singing the praise of the Lord, she attracted many fellow devotees. They followed her everywhere and this grew into a great Bhakti movement. At last it is said that she went into the temple of Dwarka on a Janmashtami day. She went into a trance and she was overwhelmed by the Lord. Then she stepped into the sanctum sanctorum of Dwarakadeesh never to return back. Historically it is said that Meera died in the year 1548. These are some of the known and inferred details of the life sketch Bhakta Meera drawn from secondary resources and documents. But I can hear a murmur from the readers, 'but this is not what we want to read about the great saint poetess Meera'!

The writer also knows about this. This was only a prelude to the forthcoming legendary happenings in the life of the poetess Meera. We will dwell into the tales and legends woven around the saint-poetess which will highlight her devotion towards Sri Krishna and inspire us into the bhakti towards the Lord Krishna.

We will also see the Life of Meera from a third angle. That will be from the point of view of the then prevailing conditions in the society and how Meera had to fight against all the odds in order to express freely about her devotion to the Sri Krishna.

This we shall see in the next issue.....

श्री आदिशङ्करभगवत्पादस्तोत्रम्

सर्वं शास्त्रार्थसारं यत्कृपालेशतः स्फुरेत् ।
तं वन्दे भगवत्पादं कामकोट्यधिपं गुरुम् ॥

I bow to Sri Adisankara Bhagavatpada, the head of Kamakti Peetham, by whose little grace the essence of all Sastras sprouts in mind automatically.

कामाक्षीकरुणारूपं कामकोटिजगद्गुरुम् ।
चिन्मूर्तिं कलये चित्ते शङ्कराचार्यमव्ययम् ॥

I meditate in my mind on Sri Adi Sankaracharya, who is of the form of compassion of Kamakshi, who is Jagadguru of Kanchi Kamakoti Peetham, who is Consciousness incarnate and who is changeless.

श्रीकामाक्षी पञ्चरत्नम्

कामाक्षीं करुणापाङ्गलेशतो मुक्तिदायिनीम् ।
चित्तशान्तिप्रदां वन्दे कामकोटिविहारिणीम् ॥

I bow to Kamakshi, who grants Mukti (Liberation) by a little sidelong glance, who confers peace of mind and who sports in Kamakoti.

काञ्चीमध्यगतां देवीं सर्वदेवनुतां भजे ।
यत्प्रदक्षिणमार्गेषु सर्वदेवोत्सवा रताः ॥

I worship Kamakshi Devi, having abode in the middle of Kanchipuram, who is adored by all Devas and in whose paths of movement around her temple, the Utsavas for all Devas are celebrated.

श्रीचक्रमध्यगे देशे बिलाकाशगतं महः ।
त्रिकोणे बैन्दवे पीठे कामाक्ष्याख्यं विराजते ॥

The brilliant Light called Kamakshi shines in Bilakasa (cave-space) in the middle of Srichakra, in the seat of Bindu in trikona (triangle in Srichakra).

सप्तमोक्षपुरीमुख्ये काञ्चीति प्रथिते पुरे ।
ओड्याणपीठ मध्यस्थां कामाक्षीं प्रणमाम्यहम् ॥

I pay obeisance to Kamakshi, seated in Odyana Pitha in the city of Kanchi, known famously as the most important of the seven Mokshapuris. (The seven Mokshapuris are: Ayodhya, Mathura, Haridwar, Kashi, Ujjain, Dwaraka and Kanchi).

सर्वत्र सर्वदेवास्तु वराभयकराः स्थिताः ।
त्वदीयौ देवि कामाक्षि पादावेवानुगृह्यतः ॥

All Devas in all places are seen showing their hands in Vara (boon-giving) and Abhaya (freeing from fear) poses. In your case, Devi Kamakshi, your feet themselves confer all blessings.

कामाक्षीपञ्चरत्नाख्यं स्तोत्रं यस्य गले स्थितम् ।
कामाक्षीकृपया सद्यो लभते स परां गतिम् ॥

One, in whose throat this stotram called Kamakshi Pancharatnam is seated, attains the Supreme State immediately by the grace of Kamakshi.

Stotras composed by Sri Jayendra Saraswathi Swamigal, translated by
Sri P.R. Kannan

Anushtanam at Cauvery - Trichy

அருமையான குரு அபிமான சிஷ்யன்

பல நாட்களாக என் உள் மனதில் பொங்கியெழுந்த ஆவல் இன்று நிறைவேறியுள்ளது. ராமானுஜ-கூரத்தாழ்வான் குரு-சிஷ்ய பாவம் என்னை மிகவும் கவர்ந்த ஒரு விஷயம். இது சம்பந்தமாக நான் தேடி எடுத்த சில சம்பவங்களை என் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரை எனக்கு தெரிந்த தமிழில் எழுதியுள்ளேன். கூரேசனை (கூரம் என்கிற ஊர்காரர் - பின்னர் கூரத்தாழ்வான்) பற்றி எவ்வளவோ பேர் எத்தனையோ சொன்னாலும் எழுதினாலும் பாடினாலும் அலுக்காத காரணம் அவருடைய குரு பக்தி. ரொம்ப வசதியான குடும்பம். நிலம் நீச்சு என்று ஏராளமான சொத்து. அருமையான ஒரு மனைவி (ஆண்டாளம்மா) அமைந்தது தான் விசேஷம். தம்பதியர் இருவருமே தான்

தர்மத்தில் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சினர். கஞ்சி வரதனிடம் அளவற்ற பக்தி. காஞ்சிபுரத்திற்கு அடிக்கடி போன போதெல்லாம் அங்கு புதிதாக விசிஷ்டாத்வைத பிரசாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ராமானுஜரிடம் அமோக பக்தி கூரேசருக்கு. காந்தம் போல் கவரப்பட்டார். அவரது எண்ணற்ற சீடர்களில் தானும் ஒருவராக இணைந்துகொண்டார். ராமானுஜரிடம் வேத சாஸ்த்ரங்களை கற்று மீமாம்ச சூத்ரங்களையும் தெரிந்துகொண்டார். இருவருக்குள்ளும் பிரிக்க முடியாத நேசம், நட்பு, பாசம், சகலமும் உண்டானது. காஞ்சியே வாசமானார் கூரேசர்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் வைஷ்ணவர்களை ஆதரிக்க, ஊக்குவிக்க, ராமானுஜர் போக நேரிட்டது. அங்கு அப்போது சைவர்களின் ஆக்ரமிப்பு, கெடுபிடி, கொஞ்சம் அதிகம். சூரியனை தாமரை பிரிந்தது. கூரேசன் கூரத்திலேயே ஐக்கியம். ஆனால் காஞ்சி வரதனும் பெருந்தேவி தாயாரும் வேறு திட்டம் வைத்திருந்தார்களே! நாள்தோறும் கூரேசர் ஆண்டாள் ஜோடியின் தான தர்மங்கள் இரவு வரையும் தொடரும். ஒருநாள் இரவு அன்னதானம் முடிந்து அவர்களின் மானிகை கதவு தாழ் போடப்பட்டது. கோட்டைகதவு போல அது சாத்தப்பட்ட சப்தம் நிசப்தமான இரவில் காஞ்சியிலும் கேட்டது. வரதராஜ பெருமானை பெருந்தேவி தாயார், "நாதா! இது என்ன சப்தம்? எங்கிருந்து? என கேட்டாள். "தெரியவில்லையே. கேட்டு சொல்கிறேன்". வரதராஜ பெருமாள் ஆலயத்தின் பிரதான பட்டாசாரியாரான திருக்கச்சி நம்பிகளை அழைத்து கேட்டார். "சுவாமி, நானும் கேட்டேன். அது கூரத்தில் அன்றாட அன்னதானம் முடிந்து இரவில் கூரேசர் வீட்டு வாசல் கதவு மூடப்பட்டு தாழ்ப்பாள் போடும் சப்தம்". கபட நாடக சூத்ரதாரி ஆயிற்றே பெருமாள்! தெரியாதது போல் "அடே அப்படியா, கூரேசனும் ஆண்டாள் அம்மாளும் அவ்வளவு தர்மிஷ்டர்களா? எனக்கு அவர்களை பார்க்க வேண்டும் அழைத்து வா" என திருக்கச்சி நம்பிக்கு கட்டளை இட்டார். அம்பு போல் விரைந்து கூரேசரிடம் பெருமானின் விருப்பத்தை தெரிவிக்க கூரேசர் வெகுண்டார். "என்ன அக்ரமம் செய்துவிட்டேன். பாவி, நான்? அன்னதானம் செய்வதை ஊருக்கெல்லாம் பிரபல்யம் செய்வதுபோல் கதவு தாழ்ப்பாள் சத்தம் போட்டு தம்பட்டம் அடித்துவிட்டேனே. பெருமாளுக்குத் தாயாருக்கும் சத்தத்தால் அமைதி இழக்க செய்து மகா பாவத்தை தேடிக்கொண்டு விட்டேனே?!!". ஆடிப்போய் விட்டார் கூரேசர். இனி நான் செய்யவேண்டியது சொத்து சுதந்திரம் பூரா அப்படியே எல்லாவற்றையும் துறந்து ஸ்ரீரங்கத்துக்கு ஓடி குரு நாதர் ராமானுஜரை சரண் அடைவது ஒன்றே.

"அடியே ஆண்டாளு, கட்டின துணியோட உடனே கிளம்பு. ஸ்ரீரங்கம் போவோம்" . அவ்வாறே இருவரும் ஸ்ரீரங்கம் நோக்கி நடந்தனர். வழியே சில இடம் காட்டு பாதை. கள்வர் பயம் ஆண்டாளை கலக்கியது கண்டார். "என்ன பயம், நம்மிடம் என்ன இருக்கிறது. உன்னிடம் எதாவது பொருள் உள்ளதா, சொல்? என்று கேட்ட கூரேசரிடம் உண்மையை உடைத்தாள் ஆண்டாள் அம்மாள். வழியில் உங்களுக்கு எதாவது தாக சாந்திக்காவது உதவுமே என்று நினைத்து இந்த சிறிய தங்க பாத்திரத்தை கொண்டு வந்தேன் என்று புடவை முடிச்சிலிருந்து அந்த சிறிய பாத்திரத்தை நீட்டினாள் ஆண்டாள் அம்மாள். "பேதை பெண்ணே!!, எல்லா வற்றையும் துறந்து என்று சொன்னபோது அதில் இந்த பாத்திரமும் சேர்ந்தது தான்" . அந்த பாத்திரத்தை வாங்கி வீசி எறிந்தார்.

"அப்பாடா!! இனி உனக்கு பயம் தேவை இல்லையே, எது காரணமோ அதை வீசி எறிந்தாயிற்றே." ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு நீண்ட நாள் பிரிந்திருந்த குழந்தைகளை பார்த்த மகிழ்ச்சி. விரைவில் ஸ்ரீ ராமானுஜரின் பிரதம சிஷ்யனானார் கூரேசர். ஆச்சர்யனின் வலது கரமாகவும், கண்ணாகவும், செவியாகவும் ஏன், மனசாட்சியாகவுமே சேவை சாதித்தார். சுருக்கமாக சொன்னால், கூரேசர் ஸ்ரீ ராமானுஜரின் நிழலானார்!. ஸ்ரீ ராமானுஜரின் விசிஷ்டாத்வைதம் துடு பிடிக்க ஆரம்பித்தது. அனேக வைஷ்ணவர்கள் பின் பற்றினர். அடியார் கூட்டம் பலத்தது, தத்துவம் கொள்கை, சீர் பட வேண்டுமெனில் முறை ஒன்று தேவை அல்லவா?. எனவே ஸ்ரீ ராமானுஜர் "ஸ்ரீ ராமானுஜ தர்சனம்" எழுத ஆரம்பித்தார். நான்கு முக்ய சீடர்கள் (கூரேசர், தாசரதி, தேவராட், எம்பார்) உதவினர். இரவும் பகலும் வேத சாஸ்த்ரங்கள், சூத்ரங்கள் திருவாய் மொழி போன்று எல்லாவற்றையும் அலசினர். விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தம் படிப்படியாக உரு பெற்றது. ஸ்ரீ ராமானுஜர் வியாசரின் பிரம்ம சூத்ரத்துக்கும் பாஷ்யம் எழுத தொடங்கினார்.

"கூரேசா, நீ தான், நான் சொல்ல சொல்ல என்னோட பாஷ்யத்தை எழுதணும். நான் எதாவது தடம் மாறி சொன்னா எழுதறதை நிருத்தணும். உடனே நான் புரிஞ்சிப்பேன்". இப்படி தான் ஸ்ரீ ராமானுஜரின் ஸ்ரீ பாஷ்யம் தோன்றியது. ஒருநாள் ஸ்ரீ ராமானுஜர் ஜீவாத்மா பற்றிய விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தபோது கூரேசர் எழுதுவதை நிறுத்தினார். குருவை நோக்கினார். பல நாட்கள் இரவுகள் சிந்தித்த எண்ண ஓட்டம் தடை பட்டதில் ஆச்சர்யனுக்கு கோவம் வந்தது. வயதாகி விட்டதல்லவா? எழுதுவது நின்றால் சிந்தனை தொடரில் பிசகு என்றல்லவா அர்த்தம்? வெடித்து விட்டார் ஆச்சர்யன்.

"கூரேசா, என்னைக்காட்டிலும் நீ வியாசரின் சூத்ரத்துக்கு பாஷ்யம் சரியாக எழுதுவதாக நினைத்தால் நீயே எழுது. போ" என்று கூரேசரை விரட்டினார். மற்ற சீடர்கள், "ஏன் கூரேசா இவ்வாறு செய்தாய்?" என வினவினர் என்ன விபரீதம் இது என நடுங்கினர். "நண்பர்களே கவலை வேண்டாம். நான் ஆச்சர்யனின் அடிமை. அவர் என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம், செய்யலாம்." இதற்கிடையில் கூரேசர் எழுதியிருந்ததை படித்த ஸ்ரீ ராமானுஜர் தான் சொல்லிக்கொண்டுவந்த வாசகத்தில் ஓரிடத்தில் முரண்பாடு இருந்ததையும் கூரேசர் அதை சுட்டிக்காட்டியது சரி என்பதையும் உணர்ந்தார். ஜீவாத்மா தனித்வம் கொண்டதாக இருந்தாலும் இறைவனிடம் சேஷத்வம் கொண்டது என்று தான் கூரேசன் திருத்திய படி இருக்கவேண்டும் என தனது தவறை அறிந்தார். "அடேடே, வெளிச்சத்தை பற்றி சொல்லும்போது அதற்கு காரணமான சூரியனை மறந்து போனேனே" என்று வருந்தினார், மஹா புருஷரல்லவா?

"என் மகனே, கூரேசா நீ சுட்டிக்காட்டியது சரி தான். ஜீவாத்மா ஸ்வரூபத்தை நீ விளக்கியவாறே எழுது. மேலே தொடர்வோம்" இவ்வாறே ஸ்ரீ ராமானுஜரின் ஸ்ரீ சம்பந்தாயம், ஸ்ரீ பாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த சாரம், வேதார்த்த சங்க்ரகம், கீதா பாஷ்யம் உரு பெற்றது. எங்கேயோ ஒரு நிரடல் ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு. விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தம் பூரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமானால் வியாசரின் "போதாயன வ்ருத்தி" என்கிற ஓலை சுவடு நூல் அவசியம். அதிலிருந்து மேற்கோள் காட்ட வேண்டும். அதை எங்கே தேடுவது? காஷ்மீரத்தில் ராஜாவுடைய லைப்ரரியில் கிடைக்குமா? மற்ற பாஷ்ய காரர்கள் உரை (சூகதேவர், பருசி, தங்கா, திராமிடர்) எல்லாம் கூட ஒரே இடத்தில் காஷ்மீரத்தில் கிடைக்கலாமே.

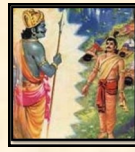
எம்பெருமானார் திக்விஜய யாத்திரை
அரேபியாகடல், காஷ்மீர் யாத்திரை.

ஸ்ரீ ராமானுஜர் வயதான காலத்திலும் கால்நடையாக திக்விஜயம் கிளம்பினார். போகுமிடமெல்லாம் விசிஷ்டாத்வைத பிரசாரம்! அப்படியே காஷ்மீரம். எங்கெங்கெல்லாம் தங்கினாரோ அங்கெல்லாம் ராமானுஜ கூடங்கள், மடங்கள் எல்லாம் உருவாயின. கூரேசன் முதலான சிஷ்ய கோடிகள் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து பின் தொடர்ந்தனர். காஷ்மீர் ராஜா அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ராமானுஜரையும் விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தமும் ஏற்றுக்கொள்வானா? நாட்கணக்கில் பண்டிதர்களுடனும், வேதாந்திகளுடனும் விவாதம். முடிவில் ராமானுஜரின் மகிமை பெருமை எல்லாம் ராஜா உணர்ந்தான். கூரேசனுக்கு ராஜாவின் லைப்ரரியில் வேண்டிய ஓலைச்சுவடி தேட அனுமதி கிடைத்தது. தோற்ற அரண்மனை பண்டிதர்களுக்கு பொறாமை ஞாயம் தானே? போதாயன வ்ருத்தி ஓலைச்சுவடி கிடைக்காதபடி செய்ய எண்ணம் வந்தது. ஓலைச்சுவடி லைப்ரரியை விட்டு வெளியே நகரக்கூடாது.

அங்கேயே படிக்கப்பட வேண்டும் என்று ராஜா அனுமதி பெற்றார்கள். ஸ்ரீ ராமானுஜரும் கூரேசரும் அங்கேயே படிக்க ரெடி. ஓலைச்சுவடியிலிருந்து குறிப்பு எடுக்ககூடாது என்று மற்றொரு கெடுபிடியும் போடப்பட்டது. விடுவாரா கூரேசர்? ஆஹா அப்படியே அன்று அனைத்து ஓலைச்சுவடிகளையும் மனப்பாடம் செய்ய ஆரம்பித்தனர் இருவரும். வேறு வழியில்லை இந்த இருவரையும் கொல்வது தான் முடிவு என பண்டிதர்கள் தீர்மானிக்க இருவரும் காஷ்மீரை விட்டு வெளியேறினர்.

ஸ்ரீரங்கம் திரும்பியதும் ஸ்ரீ பாஷ்யம் எழுத தொடங்கினார். கூரேசரின் அபார ஞாபக சக்தியால் ஓலைச்சுவடியின் அத்தனை விஷயங்களும் எழுத்தில் மிளிர்ந்தது. பல வருஷங்கள் ஆயிற்று இந்த அதிசயத்தை பூர்த்தி செய்ய. ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு பரம திருப்தி. கூரேசனின் புத்தி கூர்மையால் தான் தன் எத்தனையோ வருட கனவு நிறைவேறியது என மன நிறைவு. ஸ்ரீ வைஷ்ணவமும் ராமானுஜ ப்ரபாவமும் நாடெல்லாம் இப்போது பரவியது. அநேக சிஷ்யர்களும் தொண்டர்களும் அவர் பின் இப்போது. ராமானுஜர் வாசம் செய்த ஸ்ரீ ரங்கம் தான் வைஷ்ணவத்தின் தலைநகர் என ஆயிற்று. ஆசார்யனுக்கு தனது குருவுக்கு வாக்களித்ததை நிறைவேற்றியதில் களிப்பு. கூரேசருக்கு மட்டும் தனக்கு ஒரு பிள்ளை இல்லை என்ற குறை. உஞ்சவர்த்தியில் தான் காலம் சென்றது அவருக்கு. ஒருநாள் கொட்டும் மழை நிற்கவில்லை.

Quiz on Mouna (Silence) - Quiz # 34

1. Chitram Vata Tharor Moolay Vraddha Sishyaa Gurur Yuva Gurosthu Mounam Vyaakyaanam-Sishyaasthu Chinna Samsayaaha – Please explain the significance of this stotra.
2. Sri Maha Periava used to observe a very strict silence – how it is termed?
3. Silence could be used as a toll to accomplish things. What is the Sanskrit saying for this?
4. There is a Kannada saying, ‘**summaniru manave, nee brahmanaguve**’.what is the meaning of this saying ?
5. what does **मौनमेव उचितम्** maunam eva uchitam mean?
6. Words are essential in the beginning but they recede to the background in the culminating stage of sadhana? – explain briefly
7. What does the Sanskrit saying **मौनेन कलहो नास्ति** mean?
8. The pain inflicted by fire can be cured but not the ill words which came from the tongue. - What is the Tirukkural that is referred here?
9. The two recent saints who practiced mauna vratha in tamilandau are...
10. **நுணலும் தன்வாயால் கெடும்** - Explain the proverb
11. If speech is considered as silver what is silence considered as?

Answers to Quiz on words starting with PANCHA - Quiz # 33

1. Tithi , Vaara, Nakshatra ,Yoga and Karana
2. Milk, Curd, Urine, Ghee and Dung (all from cow)
3. Ishana, Tatpurusha, Aghora, Vamadeva and Sadyojatha.
4. Worshipping God with Ghandham, Dhoopam, Deepam, Pushpam, and Naivedhyam.
5. The system of worshipping five deities i.e. Surya, Shiva, Vishnu, Ganesha and Devi
6. Aluminium, Bronze, Copper, Silver and Zinc.
7. A set of five procedures for cleansing of the body. They are Vamana, Nirooha, Nasya, Anuvasana and Uttaravasthi.
8. Earth, Water, Fire, Air and Space.
9. Annamaya, Pranamaya, Manomaya,Vijnayana and Anandamaya.
10. Banana, Ghee, Cardamom, Dates and Sugar Candy
11. Kanchipuram (Earth), Thiruvanaikkaval (Water), Thiruvanna-malai (Fire), Srikalahasti (Air) and Chidambaram (Space)

Winner of — Quiz # 33

Sri Sundareswaran A.P.

skramanathan@yahoo.com

The World and God (Part 2)Total Surrender:

Till man realizes that Srusti, Stithi, Samhaaram of this world is not his aim, he will not go for SELF ENQUIRY. A man who gives importance to these three status of the World, will aim at getting only pleasure out of the pleasure and sorrow situations. The world Srushti Sthithi is based on his mental imaginations and the one who has not perfected himself in the Aatmeeka knowledge will plan to remove all the sorrows in this world and to make the man immortal. But, he knows he cannot do it without the help of God's grace and will seek the God through various karmas and ultimately he will get convinced that full surrender to God is the only way and will think that God's

grace will come through his body. **For this the surrender has to be complete, by which the EGO settles at its origin and the individuality is lost. Alas! when the surrender (of EGO) is complete, the individuality is lost and to whom the God's grace will flow to?** Once the AATMA GNANAM is obtained there is no separate entities like Man, World, God etc. and the SELF shines as SATCHITANANDA. This is explained in Kaivalya Navaneetham. When someone raised the question as above, to Bhagawan, He replied **“let the surrender be complete and let us see other things later”**. This means, once the SELF ENQUIRY is complete, there remains only the SELF, not in the form of Ego, World and God. The defects found in the Man and World are only man's dhrusti Dosham (wrong identification) and not God's Srusti Dosham (defect in creation).

What is SELF?:

Bhagawan has summarized the reality thus: “Whatever rises, will have to disappear, whatever is made has to get destroyed, whatever is born has to die, whatever has come has to go back, whatever experienced by mind has to be forgotten at one time. “However, whichever ever remains without “appearance and disappearance”, “making and destroying”, “birth and death”, “coming and going”, “knowing and forgetting” is the True SELF and that is you “Aatma”.

The body appears and it has to disappear. But, the Aatma expressing through the body is permanent. Trying to make the world always happy is something like making a road to a non-existent village. When we say the body, it applies to the Sthoola, Sukshma and Karana Sareeraas. Seen, Gross Subtle and the Causal bodies. Even in meditation, if one gets attached to the Subtle or Causal bodies, he is not getting established in the SELF. All the identification with all these bodies has to disappear for attaining SELF KNOWLEDGE.

Body itself is a: disease

Those, who want to prolong the life in this body or make it immortal should think about what they were before this body has appeared. Why they did not worry then so much about this body (to which they are so much attached now)? They did not consider the bodiless state as a loss. After death also they are going to stay without the body. What are they going to lose then? Why they are worried about this body as though they are going to suffer a great loss? Before birth, they never knew about themselves or the body and, therefore, what loss are they going to suffer after the death? **All these worries about the body is because they are not aware of the SELF. Therefore, they should strive to know the SELF instead of worrying about the body.**

They should understand that the body is only a vehicle for the Self to express outside. They should realize that Aatma Swaroopam is indestructible, blemish less, Pure and permanent and the body for it is a disease. At the last stage, when Bhagawan had a disease on his left hand, someone enquired about it, when Bhagawan replied that **“the body itself is a disease; and when another disease comes to that, it is good for us”**. Trying to prolong the body through medicines is equal to developing the disease further. The root cause of the mistake that we commit is using our boundless, independent energy, we make ourselves as a limited entity and that is the cause of sorrows in this world. Once this fact is dawn to us, our ignorance goes away and the appearance of body, world, God disappears and we stay permanently in BLISS. This is called Knowledge. In our ignorance we do not realize that **SELF is boundless, full, only one, beyond the Jeeva, World and God and is the basis of all these**. Once we know our SELF, the true nature of the other two – World and God – will reveal automatically.

Service to Society:

A question may arise as to whether we should not bother about the sufferings of human beings around us, should we not engage in mitigating the sufferings of our brethren in the Society, which is said to be Karma Yoga. Of course, it is a great service. But, you do not know yourself and you do not know what is good for you. Therefore, how can you know others and what is good for them? As you consider yourself as this limited body, you consider others also as the limited bodies. Also what is good or bad for humanity can also be not known so far as you do not know yourself and what is good or bad for you. The state of not knowing yourself and others is an ignorance, to which another ignorance – what is good and bad – is added. Thus, in this confused state of mind, whatever you do as service will also end up as confusion. Good or bad is based on the mental structure or quality. The Mind goes on changing its nature and hence what is good today may be considered by yourself as bad tomorrow. Thus, when your own good and bad is not clear, how can you understand what is good or bad to Society? When you do not know about yourself, you cannot know the world and when you do not know what is good and bad for you, you cannot decide about good or bad to the world.

Also as you are not able to do good to yourself fully, how can you do good to the Society? Lord Krishna has declared “Dharma Samsthapanaarthaaya Sambavaami Yuge Yuge”. “whenever there is adharma in the world I will take avatar and establish dharma and for this I will take avatar again and again”. Once Dharma is re-established by Krishna, why should He come again and again? This shows that the very nature of the world is to continue adharma again and again. It cannot be mitigated once for all unless we turn our attention inward and try to know our SELF, when the world, God etc. will disappear and the SELF alone will shine.. Thereafter, there will be no difference between good or bad and the World and God will be Than Mayam.

Karma Yogam & its effect:

One may question whether service to society is not “para-nalam” (good of others). When a man identifies “I” with the limited body, his Svayam becomes suyanalam (selfishness). But when a Yogi, who has established himself in SELF and sees the entire World as part of the SELF, his suyanalam becomes para-nalam (good of others) because for him the SELF is including his body, bodies of others and the objects of the entire World. He does not distinguish between his body and others’ body etc. Thus, for an ignorant man his limited body alone is “I” and to the Yogi his body also is “I”. As the Yogi considers the entire world as not different from SELF, for him this world is also true (as Brahma Swaroopam) but if the ignorant individual says the world is real, that is absurd, because he sees the world in the form of Nama Roopa and not as the reflection of SELF. To him Aadhi Sankara’s declaration that “Brahma Sathyam Jagat Mithya” is applicable. **But in the vision of the Yogi, this world is Sachithaananda Brahman.**

Therefore, if a Yogi renders service to Society it will be for the benefit of the society only whereas if an ignorant man (whatever may be his qualifications) serves the society, it may turn out to be harmful ultimately, because he functions with a limited identification of SELF with the body. However, he can serve without expectation of anything in return and do it as his duty towards humanity with the vision of God in them. By this, he will acquire Chitha Shudhi. This is the secret of Karma Yogam. In course of time, he will have clear and pure mind, which is required for Self Enquiry. He can then pursue the SELF ENQUIRY and attain the Knowledge easily. To this extent pure Karma Yogam is useful. How the Chittha Sudhi leads us towards Self Enquiry in course of time? Let us analyse the word Chittham (Chit+tham). In this the second one Tham is the Ahankaaram and Mamaakaaram (I and Mine). When these two are washed away by Karma Yogam, what remains is Chit alone. This Ahankaara Mamaakaaram are the base for the Kamakrodhaadhi six gunaas. **Once these two are eradicated then the Chit shines as pure Knowledge.**

To this extent Karma Yogam is helpful. However, through Karma Yogam one cuts asunder only the Mamaakaaram, which is equivalent to the branches and leaves of a tree, which may rise again and again. The Ahankaaram is the root, which he has to cut so that the entire tree is brought down and no more branches or leaves will rise. **For removing the Ahankaaram, he will be guided to follow the Bhakthi Marga (Surrender to SELF) or Gnana Marga (Self Enquiry), which alone will reveal the SELF to him.** The Chit and Anandam (Gnanam and Bhakthi) have to merge with SAT. Therefore, to attain the SELF, Gnana Marga and Bhakthi Marga are the routes. In fact, these are not two different routes. They are one, because once the Surrender of EGO is complete, Knowledge dawns that we are that SAT and that stage is called SATCHITHANANDA. Bhagawan has advised us to follow ‘WHO AM I’ aatma vichaaram, which leads us to Gnana Marga. Now how the basic dirt “I” (EGO) gets cleaned through Bhakthi Marga is explained in the next part “BHAKTHI MARGAM.

Sangeeta Sudha		Sri Dasu Damodara Rao
Telisi Raama Chintana	Raga - Poorna Chandrika	Sri Tyagaraja

Pallavi

telisi rAma chintana tO namamu seyavE, oh manasa ||

Know the appropriate meaning and chant the name of Rama and be absorbed in Rama's qualities.

Anupallavi

**talapu lanni nilipi nimisha maina tAraka roopuni
nija tatvamulanu ||**

Concentrate and know the real nature of Rama at least for a minute.

Charanam

**rAmA yana chapalAkshula pEru kAmAdula pOru vAru veeru
rAmAyana brahmamunaku pEru
A mAnava jananaartulu teeru ||**

The word Rama also means woman. Those who take this meaning get lost in thoughts of Women. Rama means Brahman (Supreme being). Those who take this meaning have their prayers answered.

**arkamanuchu jilleDU taru pEru
markaTa buddhu leTlu teeru
arkuDanuchu bhaskarunaku pEru ku tarkamanE andhakAramu teeru ||**

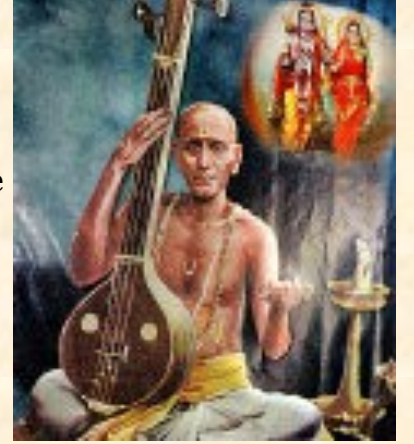
Arka also means a poisonous tree. Fickle minded people take this meaning. Arka means Sun. Meditating upon SUN dispels darkness of irrationality.

**aja manuchunu mEshamunaku pEru
nija kOrika lEla geeDEru ajuDani vAgeeswarunaku pEru
vijayamu kalgunu tyAgarAjunutuni ||**

Aja means a goat. Also it means Brahma. Those who take this meaning are bestowed victory. Victory to the lord of Tyagaraja.

Here is the link to hear the song sung Sri Madurai Mani Iyer

<https://www.youtube.com/watch?v=T4nWe5p6vOo>

damodaradasu@yahoo.com

SLOKHA 2

ब्रह्मैवाहमिदं जगच्च सकलं चिन्मात्रविस्तारितं सर्वं
चैतदविद्यया त्रिगुणया सेशं मया कल्पितम् ।

इत्तं यस्य दृढा मतिःसुखतरे नित्ये परे निर्मले चाण्डालोऽस्तु
स तु द्विजोऽस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥

*brahmaivaahamidam jagachha sakalam chinmaatra vistaaritam sarvam caitadavidyayaa
trigunayaa ses'am maya kalpitam /*

*ittam yasya druda mati: sukhatarae nityae parae nirmalae candaloostu sat u dvijostu gururityedsha
Maneeshaa mama . //*

Summary

Any one , be he a chandala or a twice born, who has a firm, unshakable understanding, that, when I have created the world along with Iswara by the instrument of ignorance with the three attributes of satva, rajas and tamas, out of Brahman, then I am that Brahman only, is my Guru!

Purport:

Again it is the shell that is useful as the apt example. The shine in the shell is mistaken as silver. Shell is not the cause of misunderstanding of the presence of silver. The inside of the shell shines like silver but is not silver. Ignorance is the cause. The shell if turned upside down remains the same shell, but when its inside is facing us we have the misunderstanding of silver. Thus there are two sides of the shell, one that can cause Ignorance and the other one that is pure. The shell remains the same shell, even after the Ignorance has gone. Much the same way, we have Brahman, one that is pure and the other one enveloped by Maya or Ignorance. As soon as Ignorance goes away the jagat or the Brahman enveloped by Ignorance disappears and the pure Brahman remains. As long as Ignorance exists there are differences of male-female, big-small, dvija-chandala, gruhasta-sanyasi and all that. During a dream the atman creates a host of things and they all appear real. On waking all that disappears.

SLOKHA 3

शश्वन्नश्वरमेव विश्वमखिलं निश्चित्य वाचा गुरोः नित्यं ब्रह्म निरन्तरं विमृशता निर्व्यजिशान्तात्मना ।
भूतं भावि च दुष्कृतं प्रदहता संविन्मये पावके प्रारब्धाय समर्पितं स्ववपुरित्येषा मनीषा मम ॥ ३ ॥

*s'asvan nas'vameva vis'vamakhilam nis'citya vaacaa guroh
nityam brahma niranteram vimrus'ataa nirvyaja s'aantatmanaa /
bhootam bhaavi ca dushkrutam pradahata samvinmaye paavake
praarabdaaya samarpitam svavapurityeshaa maneeshaa mama //*

Summary

By the Grace of the Sri Guru, one who has come to the firm conclusion that this jagat is destructible, and hence meditates on the omnipresent Brahman , destroys the vasanas and the mind, and burns off the old collected sins and merits, and also the sins and merits to be collected later, and who has surrendered his body to experience the effects of the currently acting sins and merits, is indeed Guru to me.

Purport:

Destruction of the mind is achieved by not allowing the mind to take on different thoughts and getting it to remain in its origin. When one succeeds in destruction of the vasanas and controls the mind, he becomes eligible for the Grace of the Sri Guru and dwell in the Brahman constantly. There are three types of karmas, *Sanchita* or collected, *prarabda* or currently acting and *agami* or future karma. The Gyani as above, becomes capable of destroying both *Sanchita* and *agami* karmas, as he is now beyond them both! The currently acting karma, *prarabda* (*pura arabda* or started already) has to culminate to its natural end. As long as the shaft is in the quiver, it has no impact. *Sanchita* and *Agami* are like that. Once the shaft leaves the bow it simply has to travel as long as there is enough force in it. Once it loses its power it simply falls. Like that the *prarabda* karma has to give its fruits and the body has to undergo the impact of the *prarabda* karma! But for one who has identified himself with Brahman, his body has no relevance. Thus, any happiness or sorrow associated with *prarabda* does not affect him in the least, though to the onlooker he is experiencing them all.

"In the temple of Guruvayoor there shines what appears at first to be a mere image but on contemplation reveals itself to be the essence of Truth -Consciousness-Bliss, the veritable Brahman Supreme, who is the ultimate end of all human endeavours, to whom there is none comparable, who is beyond the limitations of time and space, who is eternally free and whose nature the numerous texts of the Vedas seek to reveal. Blessed indeed is mankind that such a manifestation of divinity exists in its midst as the image of Sri Krishna" [Sandra Nandava Bhodathmaka Manupamitham - Narayaneeyam – Canto One]

"Ente Guruvayurappa"! These words we hear quite often at all places in Kerala, which means **'Oh My Guruvayurappa!'** Everyone claims Guruvayurappan as his own or her own and every time they face either happiness or sorrow, they call Him. **When joy comes, they thank Guruvayurappan and when misery comes, they accept it as the will of God.** Night dinner is always preceded by an evening prayer on Guruvayurappan, 'Krishna Krishna Mukunda Janardhana'. Lord Guruvayurappa is so much inter-linked with their life. He has become part and parcel of their life. It is at Guruvayur. The young boy or girl gets initiated to higher education by writing the sacred words **"Hari Sri**

Ganapathaye Nama". It is at Guruvayur, the child gets its first cerial food (Annaprasanam). It is at Guruvayur many weddings are solemnised. One should come here on a Muhurat day to witness the number of marriages being solemnised.

Every day, it is the festival day at Guruvayur. People from all over converge at this sacred place to have a glimpse of Krishna and experience the grace that radiates from Him. It is described as Booloka Vaikunta, the heaven on earth. The presiding deity at the sanctum sanctorum is that of Lord Mahavishnu. Facing east, the idol is 4' tall and having four hands; the upper right hand holding Sudarsana Chakra (discus), lower right hand holding lotus, upper left hand holding conch (shanka) and lower left hand holding the Gadha weapon. It is said that Adi Sankara has stipulated the rules and regulations for the conduct of Puja here. This was formalised by Sri Chennas Narayanan Namboodiri whose family are the hereditary Tantris of the temple. The puja routines are conducted in accordance with the advice given by the Tantri. The Mel Santhi (the Chief Priest) enters the sanctum sanctorum at 2.30 AM and after the rituals opens the gate at 3 AM. Having the sight of the God in 'Vakacharthu' posture is considered very auspicious. Innumerable devotees assemble in front to get this rare sight. Different Pujas like Usha Puja, Athazha Puja are performed at different transition time of the day and the temple will be closed at 10 PM.

According to legends, Lord Vishnu himself was worshipping the idol. He gave the idol to Prajapati Sutapa and his wife Prsni. Pleased by their devotion, Mahavishnu Himself appeared before them and asked them what boon they want. They said they want Vishnu Himself should take birth as their son. In their thrill, they repeated the wish three times. The Lord granted their wish and was born as their child in Satya Yuga, Treta Yuga and Dwapara Yuga. In the Dwapara Yuga, the couple was born as Vasudeva and Devaki and Mahavishnu was born as Krishna to them. Krishna got the idol from Vasudeva and he installed it at the temple at Dwaraka. Before the conclusion of his incarnation, Krishna told his friend and devotee, Uddhava to install the idol at a suitable place before the flood. **At the request of Uddhava, the Devaguru, Brihaspati took hold of the idol and with the help of Lord Vayu carried it and searched for a suitable place for its installation. Finally, at the direction of Lord Siva, the idol was installed at its present place. Since Guru and Vayu carried it, the place came to be known as Guruvayur.** Thus it is believed that the origin of this temple would date back to 5000 years. Viswakarma is believed to have constructed the temple in accordance with Agama Sastra, in typical Kerala style. It is constructed in such a way that the Sun God Himself offers 'Namaskar' to Lord Vishnu. The temple was renovated by Pandya King.

The main festival is Guruvayur Utsavam which falls in the month of Kumbh (Feb. Mar). After the hoisting of the flag on the gold-plated Dwajasthambham (flagstaff), the festival culminates on the 9th day, Aarattu. During this period, there will be elephant race, cultural festivals like Krishnaattam, Mohini Attam, discourses etc. Guruvayur Ekadasi which falls in the Malayalam month of Vrichika is an important day in the Guruvayur temple calander. This day, the devotees observe austerities by undertaking fast and reciting the names of the Lord. Ashtami Rohini, the birthday of Lord Krishna is another day of celebration at Guruvayur. There are many other festivals like Vishu, Kuchelar's day, etc. Guruvayur is a sanctuary for cows and elephants. About 5 km. south of Guruvayur temple is situated the place called Punnathur Kotta. Perhaps nowhere else one can see so many elephants (almost 100 of them) together. These are the elephants offered by devotees to Guruvayurappan. Now the question arises what is the best offering to Guruvayurappan? There are many offerings like Udhayasthamana Puja (all pujas from dawn to dusk), elephants and many articles like Payasam etc. Another option is 'Thulabaram' by which the devotee weights himself with certain articles specified by him like butter, coconut, sugar, plantain etc. and offer these articles to Lord. But the best offering which is very dear to Guruvayurappan is to offer yourself. When the devotee offers himself, he surrenders completely, his individuality is gone for ever and becomes one with the God. It is impossible to draw the list of Guruvayurappan devotees as their number is increasing multi-fold every day. However, a humble attempt is made to mention few of them here.

Melpathur Narayana Bhattathiri: Sri Narayana Bhattathiri, the author of immortal work, '*Narayaneeyam*' is a house-hold name in Kerala. Sri Bhattathiri has so closely identified himself with Lord Guruvayoorappa, that it is impossible to think of one without the other. It was Guruvayur that he frequented and it was Narayaneeyam that he always thought of. He spent his entire life in Guruvayur, worshipping the Lord Guruvayoorappa and composing the most outstanding devotional work, '*Narayaneeyam*'. Bhattathiri was born in a small village called Melpathur, situated on the north banks of Bharathapuzha, close to the town of Shoranur. Even in his young age, he started learning the basics from his father, Mathrudattan who was an erudite scholar himself. Bhattathiri learned mathematics and Vedas from the master of Vedas, Sri Madhava. He also studied Tharka Sastra, the science of debate from a Pundit named Damodara. He studied Vyakarana (Sanskrit Grammer) from Achyuta Pisharadi. When Bhattathiri reached the age of 16, he excelled in the knowledge of scriptures. Achyuta Pisharodi served as a Guru and mentor to Bhattathiri. Pisharodi was guiding the young Bhattathiri to the noble path of devotion. Having married Pisharodi's niece, Bhattathiri was leading a happy family life. However, his mentor reminded Bhattathiri that he was not born to lead ordinary material life and that he should ponder and find out the ultimate aim of life. The advice of the Guru came in right time and Bhattathiri turned towards the path of devotion. When he saw his Guru, Achutha Pisharodi suffering from rheumatism, Bhattathiri prayed Lord Narayana that he was willing to take over the disease from his mentor so that his Guru would be relieved of his sufferings. Soon, Pisharodi was cured of his illness and Bhattathiri became a patient of rheumatism. Bhattathiri approached many physicians with a view to find lasting solution to his illness but none of the physician could cure him completely. Bhattathiri then decided to approach, Ezhuthachhan, known as Beeshmacharya of Malayalam literature and the author of the immortal epic, '*Adhyatma Ramayanam*' for advice. Bhattathiri deputed few of his disciples to Ezhuthachhan to explain the problem and get the advice. When the problem was explained to Ezhuthachhan, the learned pundit simply said: "Start by taking fish first". Translated into colloquial Malayalam, it meant that the patient should take fish first before taking other food. The disciples were stunned. 'How an orthodox Brahmin like Bhattathiri, a pure vegetarian, could take fish!' they wondered. When they returned and conveyed the message in the exact words spoken by Ezhuthachhan, Bhattathiri could easily grasp its inner meaning. He knew that the scholar was commanding him to write hymn on Lord Vishnu and his various incarnations, by taking Matsya Avatara (Lord Vishnu's incarnation as fish) as the first chapter. Bhattathiri got the message loud and clear. He sat by the side of the entrance to the sanctum sanctorum and started his composition. Every day he composed one chapter. Whenever he was in doubt he would pray Krishna for clarification and Lord Krishna came to his vision, re-enacted the event before him so that Bhattathiri could describe them realistically. As Krishna was guiding Jayadevar in his Ashtapadhi composition, Krishna was guiding Bhattathiri in his Narayaneeyam composition. Bhattathiri wanted to describe how the Lord manifested at different times in order to protect His devotees and establish the principles of Dharma in this sacred land. He appeared as fish (Matsya) and saved Vaivaswatha Manu from the deluge. Lord Vishnu had emerged from a pillar to prove what His devotee Prahlada said about God as Omnipresence. He appeared as a tortoise to support the Mandara Mountain which was used to churn nectar from ocean.

Appearing as Rama, he lived a life of truth and set an example of Uthama Purusha (a man of perfection) by adhering to the principles of Dharma. He appeared as Krishna, the Jagatguru (Krishnum Vande Jagatgurum). While describing these instances, Bhattathiri often got stuck up for want of adequate details. He was in a dilemma whether the expressions he used were appropriate. He was in doubt whether the incident did happen the way he narrated. The poet therefore wanted to satisfy himself about the accuracy of his works and placed each Dasakam (chapter) before the deity of Guruvayoorappa for His divine approval. It is said that every time the Lord appeared before him, cleared his doubts and even re-enacted certain events so that Bhattathiri could portray them in his works truthfully. Having succeeded in locating Sita, Hanuman rushed to Rama to give the good news. Hanuman also gave to Rama the Choodamani (the ornament worn in the head) which Sita had given him to be passed on to Rama. While depicting this event, Bhattathiri composed the words "gave choodamani to Sri Rama", but he found the line too long. It exceeded the specific length of the poem (meter). Here, the use of the term 'tey' would be appropriate but the word 'tey' used singularly would mean disrespect. As he kept wondering, Lord Himself gave the command to use the term 'tey' in place of Rama. The reluctant disciple proceeded in his works by using this term. By depicting incidents in vivid detail, Narayaneeyam brings before devotees the saving grace of Matsya, the spirit of sacrifice of Varaha, the charm of Krishna, the dharmic qualities of Rama, the devotion of Kuchela, the karma of Gajendra, destruction of Hiranya's ego and the divine qualities of Lord incarnates.

On the hundredth day, in the Malayalam month of Vrichikam, year 763, Swati star, Dwadashi thidi, (27th November 1587) the most marvelous creation, 'Narayaneeyam' was completed. It portrayed the many qualities of Lord Narayana. It described the beauty of the Lord. As an epitome of Bhagavatam, it depicted the many Avatars of the Lord. It is said that on this day, Bhattathiri got the full vision of the Lord Venugopala from head to foot. Needless to say that having got the blessings of the Lord not only to his works but also to himself, Bhattathiri was completely cured of his illness. Guruvayoor Devasom celebrates this day as 'Narayaneeyam Day'. The huge hall constructed in front of the temple, named as 'Melpathur Memorial Hall', witnesses many cultural events, debates and discourses. It is very rare to see a Hindu residence where either the picture of Guruvayoorappa or a Narayaneeyam hymn book is not there. Devotees settled in different parts of India and abroad conduct Narayaneeya Sapthaham (recitation of Narayaneeyam) regularly. It is believed that those who participate in the event would be blessed with long, healthy and happy life (*Ayur Arogya Soukyami*)

"Narayaneeyam", an outstanding work of devotion: Consisting of 1036 verses, Narayaneeyam is divided into hundred chapters (dasakam), each chapter having ten stanzas. Narayaneeyam reiterates through many passages how Lord safeguards those who take refuge unto Him. Every line of Narayaneeyam emphasizes the importance of devotion. Every canto consisting of ten verses ended with a prayer for the cure of the author's physical ailment. Here, a question arises whether asking a personal favour from God would be the mark of a true devotee. A true devotee would have no aspirations of his own. He would find pleasure in serving God in whichever way possible. Rather than health and welfare (*Ayur Arogya Soukyam*), the true devotee would be more concerned with the unity of Atman with Paramatman. How then Bhattathiri kept on praying for cure of his personal ailment? First, it was the intense pain caused by his disease that was preventing him from pursuing the path of devotion. He prayed for relief from pain so that he could concentrate all his energies without distraction towards God. Moreover, he said that the body ailment has served as a cause for his devotion to God. In retrospect, he was glad that he got ailment. If he was not afflicted by the disease, perhaps, he would not have approached God with as much devotion and created a hymn of epic dimension like Narayaneeyam. It was body ailment that drove him to the path of devotion. In fact, Narayaneeyam is a treatise on pure devotion. Here, he prays for being blessed with the qualities of Suka and Narada so that his heart is always filled with the light of devotion. We find the teachings of Bhagavatam throughout the verses of Narayaneeyam. We also find here the teachings given by Krishna to Udhava on the question of devotion. We also find traces of Advaita philosophy in cantos 89 and 90. In fact, Narayaneeyam takes us, stage by stage, from devotion to ultimate realization of God. As we pursue the path of devotion, we gradually elevate ourselves from the concept of body and mind and attain a state of unity with the Eternal.

Ananyaash Chintha Yantho Maam
Ye Janaa Paryupaasthe
Theshaam Nithya Abhiyukthaanaam
Yoga-Kshemam Vahamyaham

[Srimad Bhagavad Gita - 9.22]

To those persons who worship me without any other thinking, to them I take care of their needs and provide them security (Yoga-Kshema).

The slogan of Life Insurance Corporation of India (LIC) “**Yogakshemam Vahamyaham**” has been taken from this Sloka.

In the LICs logo one can see two hands gently circling the lamp. It symbolizes the light which sheds darkness and the hand symbolizes “to secure and protect”. Thus the purpose of LIC is to bring back ‘light of hope’ in the lives of people. We take Life Insurance policies to protect ourselves and our families against uncertain events. In this sloka the Lord is offering a grand policy which will take care of all our needs and in addition it also give complete protection!! The Offer is FREE too and no need to spend any money to take this policy. Everyone should take the advantage and reap the benefits offered by the Lord by simply taking this policy. However if you closely read there is a caveat in the policy.

Nowadays we see lot of advertisements in newspapers wherein products and services are offered with an Asterisk (*) and if you keenly notice they put it in small fonts below the advertisement with a remark “**Terms and Conditions Apply**”. Similar way the Lord also has put one Asterisk mark. The Lord says here that He takes care of the Yogakshema or the welfare and protection of his devotees. He offers this benefit for devotees with “Ananyaash Chinta” or “uninterrupted continuous thought” on the Lord.

The Lord expects “**Ananya Bhakti**” from his devotees. The “Ananya Bhaktas” are those who think, talk and offered their love unshakably and irrevocably on God and God alone. For them even a moment of separation from the Lord is unbearable. Gopikas are the best examples to Ananya Bhakti. The Gopikas did not cultivate devotion, they possessed it naturally. Gopikas could live without inhaling air but not without love for Krishna. Gopikas never cared as to what their family members would think about their intense love for Krishna. Their love transcended all the honor and dishonor in the world.

Sri Chaitanya Mahaprabhu says “I will be liberated if I possess the love of a gopika. One gets liberated even if the dust of the feet Gopikas falls upon us.”

Whenever Bhagavan Ramana Maharshi read anything about Gopikas, tears would roll down from his eyes making them completely blurred and stopped him from proceeding further. **Bhagavan once said, “much can be spoken about jnana or knowledge but can one speak of bhakti?”**

Krishna himself says that he is unable to reciprocate even one drop of love, sacrifice and service done by Gopis and he further says he is forever indebted to them. (Srimad Bhagavatham 10.32.22) Such is the greatness of Gopis. Let us pray to the Lord that we get a little bhakti from Gopis and Ananya Bhaktas.

One can feel the Ananya Bhakthi from the life of devotees like Andal, Meera, Sabari, Chaitanya Mahaprabhu, Kabir, Tyagaraja to name a few to the endless stream of devotees which this scared land of Bharatha has produced. The devotees of the Lord should resolve to develop steadfast devotion to God as the main object of their life. To attain this the first step one should take is having “Satsang” or good association. Because only through good association of devotees one can progress gradually in his spiritual path. Adisankara says in his Bhaja Govindam,

***Satsangatve Nissangatvam Nissangatve Nirmohatvam
Nirmohatve Nishchalatattvam Nishchalatattve Jeevanmukti***

The company of the good (Satsangatve) weans one away from false attachments (Nissangatvam); from non-attachment comes freedom from delusion (Nirmohatvam), when the delusion ends, the mind becomes unwavering and steady (Nishchala Tattvam) and from an unwavering and steady mind comes Jeevan Mukti (liberation while living).

Thus everybody should aim for mukti while we are alive and not after death by associating with devotees who talk, sing and breath the glories of the Lord at all times. One should strive and put their best efforts to get associated with devotees. Through association of devotees alone one will progress in his Bhakti.

Sri Chaitanya Mahaprabhu says

**brahmanda bhramite kona bhagyavan jiva
guru krsna prasade paya bhakti-lata-bija** (Chaitanya Charitamrita – Madhya Lila 19.151)

All living entities are wandering in different types of bodies throughout different planets, and if, in the course of their wanderings, those fortunate souls, by the divine grace of Guru and Krishna, receive the seed of Bhakti. Thus by the causeless mercy of Guru and Krishna anyone can become such a fortunate soul. However one should yearn to become such a devotee. If they have such a desire to become a Ananya Bhakta, through the causeless mercy of the Guru and God they will receive the SEED OF THE BHAKTI CREEPER (Bhakti Lata Bija). The devotee after getting the seed of Bhakti should nurture it. How to nurture it? We get the answer through the reply given by Prahalad to his father Hiranyakashipu. Hiranyakashipu asks his son Prahalad “What is the best thing you have learnt?”. Prahalad replied

**Shravanam Keertanam Vishoh Smaranam Paada Sevanam
Archanam Vandanam Daasyam Sakhyam Aatma Nivedanam
Iti Pumsaarpita Vishnau Bhaktischet Nava Lakshanaa
Kriyeta Bhagavaty Addhaa Tan Manye Adhitam Uttamam** [Srimad Bhagavadam 7.5.23]

Hearing and chanting about the transcendental holy name, form, qualities, paraphernalia and pastimes of Lord Vishnu, remembering them, serving the lotus feet of the Lord, offering the Lord respectful worship with sixteen types of paraphernalia, offering prayers to the Lord, becoming His servant, considering the Lord one’s best friend, and surrendering everything unto Him these nine processes are accepted as pure devotional service. One who has dedicated his life to the service of Krishna through these nine methods should be understood to be the most learned person, for he has acquired complete knowledge.

Prahalad Maharaj says the nine ways of worshipping the Lord. Starting with Shravanam i.e. listening the glories of the Lord, then Singing the glories of the Lord through which one gets purified and the bhakti culminates in Aatma Nivedhanam i.e. total surrender unto the Lord by offering our body, mind and soul.

Thus when we totally surrender unto the Lord and do Ananya Bhakti the Lord takes care of our needs and protect us.

Shall we yearn to get the seed of bhakti creeper?

ராமா ராமா என்று நீ பாடு
மனமே நீ
ராமா ராமா என்று நீ பாடு
(மனமே நீ)

உலகில் ராம பக்தியில்லாதவரை
கண்டால் விலகி ஓடு
(மனமே நீ)

இகபர சுகங்கள் அளிக்கும் இனிய நாமம்
ஆசை கொண்டலையும் மனம்தனை
அசையாதிருத்தி நம்மை திருத்தி
நல்வழிப்படுத்தும் நாமம் (மனமே நீ)

வாதனைகளும் சோதனைகளும்
வாழ்வில் எத்தனை வந்தாலும்
நமக்கு உற்ற துணையாய்
வந்து காக்கும் நாமம் (மனமே நீ)

அரிதாய் கிடைத்த மானிட பிறவிதனை
அழியும் பொருட்கள் மீது மோகம் கொண்டு
அழியாது எளிதாய் ஜபித்து உயர்வடைய
உதவுவது ராம நாமம் (மனமே நீ)

தி.ரா.பட்டாபிராமன்

ஆண்டாள் திருவிளையாட்டு

திருஆடிப்பூரமன்று உதித்த பூங்கோதை
திருத்துழாய் தன்னில் மலர்ந்தெழுந்து

மாலவன் பொற்பாதம் தனையடைய
மயிலவள் தோள்தனில் மலர் சூடி

கண்ணனை கள்ளமாய் கவர்ந்திழுக்க
கண்ணாடி முன்நின்று கசிந்துருகி

பாசுரமாம் திருப்பாவை தனைச்செய்து
பாவையரை தந்திரமாய் நோன்புக்கழைத்து

தமிழுக்கு புகழ் சேர்க்கும் பாட்டிசைத்து
தன்னோடு தந்தையையும் சேர்த்திழுத்து

நம்மையும் மார்கழியில் பாடச்செய்து
நம்மனதையும் அறியாமல் கொள்ளையடித்து

அரங்கனே இவள் ஜாலமதில் பித்துப்பிடித்து
அம்மம்மா போதுமுந்தன் திருவிளையாட்டு

ஆனந்த் வாசுதேவன்

17th Dec 2015 | மார்கழி 1

வைத்தீசுரன் கோயில்

உரத்துறை போதத்	தனியான
உனைச்சிறி தோதத்	தெரியாது
மரத்துறை போலுற்	றடியேனும்
மலத்திருள் மூடிக்	கெடலாமோ
பரத்துறை சீலத்	தவர்வாழ்வே
பணித்தடி வாழ்வுற்	றருள்வோனே
வரத்துறை நீதர்க்	கொருசேயே
வயித்திய நாதப்	பெருமானே

உரத்துறை போதத் தனியான - உறுதி வாய்ந்த ஞானத்தின் தனிப்பொருளான ; உனைச்சிறிதோதத் தெரியாது - உன்னைச் சிறிதளவேனும் போற்றத் தெரியாமல் ; மரத்துறை போலுற்று அடியேனும் - மரக்கட்டை போன்று இருந்து அடியேனும் ; மலத்திருள் மூடிக் கெடலாமோ - ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களும் இருள் போல் என் மனத்தை மூடி நான் கெட்டுப்போகலாமோ? ; பரத்துறை சீலத்தவர் வாழ்வே - மேலான நிலையிலுள்ள புனித வாழ்க்கையர்களின் செல்வமே ; பணித்தடி வாழ்வுற்று அருள்வோனே - உன் திருவடியில் பணிவித்து வாழ்வு பெற அருள்வோனே ; வரத்துறை நீதர்க்கு ஒருசேயே - வரம் தருவதே தன் நீதியாகக் கொண்ட சிவனாரின் ஒப்பற்ற சேயே ; வயித்திய நாதப் பெருமானே - வைத்தீசுரன்கோயில் நாதனாம் சிவனுக்குப் பெருமானே.

பொருள் எழுதியது - ஸ்ரீ கோபால சுந்தரம்

Article Courtesy - www.kaumaram.com

Kindly hear the audio by **Sri Guruji Raghavan's** divine voice in the following link

http://www.kaumaram.com/audio_k/graudio064_u.html

Squirrel Service

Dear Readers

By the grace of Guru and God, we have successfully completed **FOUR Years** with the support from you, the Readers of Amritha Varshini /Amritha Vahini across the Globe. Like the little Squirrel which served Lord Rama, while constructing the Bridge to Lanka, we have done our might in the last three years. The subscriptions to this eMagazine is now **FREE** so as to benefit more readers. Those who wish to support us can send their contributions, which will be used for various noble purposes.

Humble Pranams - Anand Vasudevan - Editor, Amritha Varshini

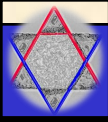

For free subscription of this eMagazine kindly send mail request to amrithavarshini2012@gmail.com

Squirrel Service	2012	2013	2014	2015	Total - Rs
Subscriptions/Donations Received	41,312	28,000	35,851	135,000	240,163
Kainkaryam/Contributions made	28,012	31,506	36,824	142,557	238,899
Balance in Hand	13,300	9,794	8,821	1,264	1,264

Month	Squirrel Service-2015	Amt-Rs
Jan/15	Veda Patashala, CCVV Trust, Coimbatore	5,000
Feb/15	Sri Krishnarpanam Seva Society (Sponsorship for Essay Contest)	2,000
Feb/15	Anatha Pretha Kainkarya Trust, Chennai	5,000
Feb/15	Rig Veda Patashala, Tiruvanaikovil	5,001
Mar/15	Veda Patashala, Aathur	5,001
Mar/15	Medical Aid for Six Year Old Boy	10,000
Apr/15	Veda Vidwad Sadas at Kanchi Mutt for Mahaperiyava Jayanthi	5,001
Apr/15	Uday Foundation for Relief work at Nepal	10,000
Apr/15	Veda Rakshana Nidhi Trust, Chennai	10,001
Apr/15	Mahaperiyava Jayanthi at Tapovanam, Govindapuram	5,001
May/15	Veda Patashala, Aathur (For Construction of Well)	5,001
May/15	Veda Pata Shala at Lucknow (For Construction of Building)	10,001
Jun/15	Veda Patashala, Ambattur	5,001
Jun/15	Gifts to Authors	3,500
Jun/15	Sri Krishnarpanam Seva Society (Sponsorship for Essay Contest)	1,000
Jul/15	Goshala, Nanda Gokulam, Gopichettipalayam	5,001
Jul/15	Contribution to 5 Patashals	5,005
Aug/15	Contribution to 10 Patashals	10,010
Sep/15	Contribution to 10 Patashals	10,010
Oct/15	Annabhishekam at Gangai Konda Chozapuram	1,001
Oct/15	Contribution to Goshala (purchase of Dry Grass)	1,001
Oct/15	Contribution to Sri Bhodendral Aradhana, Govindapuram	1,001
Oct/15	Mettur Swamigal Aradhana Celebrations	3,000
Nov/15	Contribution to 10 Patashals	10,010
Dec/15	Contribution to 10 Patashals	10,010
	Total Contributions Made	142,557

Amritha

Varshini ©

Mrithyor Ma Amritam Gamaya - lead me from mortality to immortality

Amritha Varshini © published by Mrs. Gayathri Anand

E-mail:

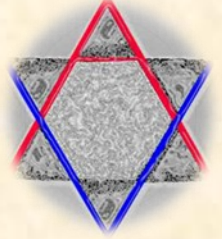
amrithavarshini2012@gmail.com

Forum:

www.amrithavarshini.proboards.com

Group:

www.amrithavarshini@googlegroups.com

Sri Raama Dootham Sirasaa Namaami

**Sarve Bhavantu Sukina:
Sarve Shantu Niraamayaa:
Sarve Bhadraani Pashyanthu
Maa Kashchid Dukha Bhaag Bhaveth
Om Shanti: Shanti: Shanthi:**

**May All Be Happy
May All Be Healthy
May All See Auspiciousness In Everything
May All Be Free From Suffering
May Peace Prevail on All and Everywhere**